உ
ஸ்ரீ குருப்யோ நம:

ஞானயோகம்

பாஷ்ய பாவக்ஞ
பிரம்மஸ்ரீ வரஹூர் கல்யாணசுந்தர சாஸ்திரிகள்
(U.G.C. Professor of Samskrit
Vivekananda College, Madras -4)

முன்னுரை

लोकेऽस्मिन् द्विविधा निष्ठा पुरा प्रोक्ता मयानघ ।
ज्ञानयोगेन सांख्यानां कर्मयोगेन योगिनाम् ॥ ३.३ ॥

லோகே(அ)ஸ்மின் த்[3]விவிதா[4] நிஷ்டா[2] புரா ப்ரோக்தா மயானக[4] ।
ஜ்ஞானயோகே[3]ன ஸாங்க்[2]யானாம் கர்மயோகே[3]ன யோகி[3]னும் ॥ 3.3 ॥

என்று பகவத் கீதையில் பகவான் கூறியுள்ள இரு யோகங்களுள் ஞான யோகம் ஒன்றுகும். (2.49, 10-10, 18.57) ஆகிய இடங்களில் இதையே புத்தியோகம் எனவும் பகவான் கூறியிருக்கிறுர். பக்தியோகத்தைத் தன்னுள் கொண்ட **கர்ம யோகம்** என்பது மற்றென்றாகும். அவ்விரண்டு யோகங்களும் அதாவது கர்ம யோகம், பக்தியோகம் எனப்படும் இருயோகங்களும் முறையே ஞானயோகத்தை நாம் பெறுவதற்கு உபாயங்கள் ஆகும். இவ்விஷயங்களை எல்லாம் விளக்கி முன்பே **'கர்மயோகம்' 'பக்தியோகம்'** என்ற இரு சிறு நூல்களை தனித்தனியே நாம் வெளியிட்டு இருக்கிறோம். விவரங்களை அறிய விரும்புவோர் அவற்றைப் பார்த்து அறிந்து கொள்ளலாம். அவற்றின் தொடர்பாகவே இப்பொழுது **'ஞானயோகம்'** என்னும் இக் கட்டுரையை இங்கு எழுதுகிறோம்.

तमेतं वेदानुवचनेन ब्राह्मणा विविदिपन्ति यज्ञेन दानेन तपसानाशकेन ।

தமேதம் வேதா[3]னுவசனேன ப்[3]ராஹ்மணா விவிதி[3]பந்தி
யஜ்ஞேன தா[3]னேன தபஸாநாஶகேன ।

आरुरुक्षोर्मुने योगं कर्म कारणमुच्यते ।
कषायपक्तिः कर्माणि ज्ञानं तु परमा गतिः ।
कषाये कर्मभिः पक्वे ततो ज्ञानं प्रवर्तते ॥
चित्तस्य शुद्धये कर्म न तु वस्तूपलब्धये ॥

ஆருருக்ஷோர்முனே யோக[3]ம் கர்ம காரணமுச்யதே ।
கஷாயபக்திः கர்மாணி ஜ்ஞானம் து பரமா க[3]திः ।
கஷாயே கர்மபி[4]ः பக்வே ததோ ஜ்ஞானம் ப்ரவர்ததே ॥
சித்தஸ்ய ஶுத்[3]த[4]யே கர்ம ந து வஸ்தூபலப்[3]த[4]யே ॥

என்பன போன்ற வாக்யங்களே கீழ்க்கூறியுள்ள விஷயங்களுக்குப் பிரமாணங்களாகும்.

இக்காரணம் பற்றியேதான் பகவான் பகவத் கீதையிலேயே.

सांख्ययोगौ पृथग्बालाः प्रवदन्ति न पण्डिताः ।
एकमप्यास्थितः सम्यगुभयोर्विन्दते फलम् ॥ ५.४ ॥

ஸாங்க்²யயோகௌ³ ப்ருத²க்³பா³லா: ப்ரவத³ந்தி ந பண்டி³தா: ।
ஏகமப்யாஸ்தி²த: ஸம்யகு³ப⁴யோர்விந்த³தே ப²லம் ॥ 5.4 ॥

यत्सांख्यैः प्राप्यते स्थानं तद्योगैरपि गम्यते ।
एकं सांख्यं च योगं च यः पश्यति स पश्यति ॥ ५.५ ॥

யத்ஸாங்க்²யை: ப்ராப்யதே ஸ்தா²னம் தத்³யோகை³ரபி க³ம்யதே ।
ஏகம் ஸாங்க்²யம் ச யோக³ம் ச ய: பஶ்யதி ஸ பஶ்யதி ॥ 5.5 ॥

என்றும் கூறியிருக்கிருர்.

அர்ஜுனஊ வ்யாஜமாக வைத்து நம் எல்லோருக்கும் இந்த யோகத்தை உபதேசிக்கவே பகவத்கீதை தோன்றியதாகும். சோகமோஹமெனப்படும் அளவில்லாத துக்கத்தில் ஆழ்ந்து கிடந்த அர்ஜுனஊ இந்த யோகத்தின் மூலமே அதிலிருந்து விடுவித்து கடமையையும் செய்வித்துப் பேரானந்தத்தை அடையச் செய்த நூலும் இதுவேயாகும்.

தோற்றுவாய்

நாம் அனுபவிப்பது என்ன?

பகவத்கீதையில் ஒன்பதாவது அத்யாயம் முப்பத்து மூன்ருவது ச்லோகத்தில் பகவான் அர்ஜுனஊப் பார்த்து

अनित्यमसुखं लोकमिमं प्राप्य भजस्व माम् ॥ ९.३३ ॥

அநித்யமஸுக²ம் லோகமிமம் ப்ராப்ய ப⁴ஜஸ்வ மாம் ॥ 9.33 ॥

என்று கூறியிருக்கிருர். அதிலிருந்து நாம் வாழ்ந்து வரும் இந்த மனுஷ்யலோகம் நிஊயற்றதென்றும் ஸுகமற்றதென்றும் தெளிவாகத் தெரிகின்றது. அவ்வாறே

मात्रास्पर्शास्तु कौन्तेय शीतोष्णसुखदुःखदाः ।
आगमापायिनोऽनित्यास्तांस्तितिक्षस्व भारत ॥ २.१४ ॥

மாத்ராஸ்பர்ஶாஸ்து கௌந்தேய ஶீதோஷ்ணஸுக²து³:க²தா³: ।
ஆக³மாபாயினோ(அ)நித்யாஸ்தாம்ஸ்திதிக்ஷஸ்வ பா⁴ரத ॥ 2.14 ॥

என்று இரண்டாம் அத்யாயத்திலும்

ये हि संस्पर्शजा भोगा दुःखयोनय एव ते ।
आद्यन्तवन्तः कौन्तेय न तेषु रमते बुधः ॥ ५.२२ ॥

யே ஹி ஸம்ஸ்பர்ஶஜா போ⁴கா³ து³:க²யோனய ஏவ தே ।
ஆத்³யந்தவந்த: கௌந்தேய ந தேஷு ரமதே பு³த⁴: ॥ 5.22 ॥

என்று ஐந்தாம் அத்யாயத்திலும்

विषयेन्द्रियसंयोगाद्यत्तदग्रेऽमृतोपमम् ।
परिणामे विषमिव तत्सुखं राजसं स्मृतम् ॥ १८.३८ ॥

விஷயேந்த்³ரியஸம்யோகா³த்³யத்தத³க்³ரே(அ)ம்ருதோபமம் ।
பரிணாமே விஷமிவ தத்ஸுக²ம் ராஜஸம் ஸ்ம்ருதம் ॥ 18.38 ॥

என்று பதினெட்டாமத்தியாயத்திலும் கூறியிருக்கிறுர். இதிலிருந்து நாம் நமது உடல் பொருளாவியெல்லாம் ஒருமுகப்படுத்தி எதை ஸுகமெனக் கருதி அடைய விரும்பு கிறேமோ, எதற்கு மேற்பட்ட ஸுகமும் இல்லை யென்று கருதுகிறேமோ, அதை பகவான் துக்க மென்றே கருதுகிறுர் என்பதும் தெளிவாகின்றது.

இவ்விஷயத்தில் ஆன்றேர் கூறியுள்ள ஒரு விஷயத்தையும் கவனிப்போம்.

असारेऽखिलसंसारे सुखभ्रान्तिः शरीरिणाम् ।
लालापान इवाङ्गुष्ठे बालानां स्तन्यविभ्रमः ॥

அஸாரே(அ)கி²லஸம்ஸாரே ஸுக²ப்⁴ராந்தி: ஶரீரிணாம் ।
லாலாபான இவாங்கு³ஷ்டே² பா³லாநாம் ஸ்தன்யவிப்⁴ரம: ॥

விரல் சுவைக்கும் குழந்தைகளுக்கு அவ்விரலை சுவைக்கும் போது வாயிலிருந்தே உண்டாகும் உமிழ்நீரில் தாய்ப்பாலே இது என்ற மயக்கம் எப்படி ஏற்படுகின்றதோ அப்படியே பிறவியை அடைந்த எல்லா ஜீவராசிகளுக்கும் அஸாரமான விஷய போகங்களை அனுபவிக்கும்பொழுது ஏற்படும் துயரத்தில் ஸுகமே இது என்ற மயக்கம் ஏற்படுகின்றதென்பதே இதன் கருத்தாகும்.

श्वोभावा मर्त्यस्य यदन्तकैतत्सर्वेन्द्रियाणां जरयन्ति तेजः।
- कठोपनिषद् १.१.२६

ஶ்வோபா⁴வா மர்த்யஸ்ய யத³ந்தகைதத்ஸர்வேந்த்³ரியாணாம் ஜரயந்தி தேஜ:।
-கடோ²பநிஷத்³ 1.1.26

என்னும் கடவல்லிவாக்யமும் இக்கருத்தையேதான் வலுப்படுத்துகின்றது,

इन्द्रियस्येन्द्रियस्यार्थे रागद्वेषौ व्यवस्थितौ ।
तयोर्न वशमागच्छेत्तौ ह्यस्य परिपन्थिनौ ॥ ३.३४ ॥

இந்த்3ரியஸ்யேந்த்3ரியஸ்யார்தே2 ராக3த்3வேஷௌ வ்யவஸ்தி2தௌ ।
தயோர்ன வஶமாக3ச்சே2த்தௌ ஹ்யஸ்ய பரிபந்தி2னௌ ॥ 3.34 ॥

इन्द्रियाणां हि चरतां यन्मनोऽनुविधीयते।
तदस्य हरति प्रज्ञां वायुर्नावमिवाम्भसि ॥ २.६७ ॥

இந்த்3ரியாணாம் ஹி சரதாம் யன்மனோ(அ)னுவிதீ4யதே।
தத3ஸ்ய ஹரதி ப்ரஜ்ஞாம் வாயுர்னாவமிவாம்ப4ஸி ॥ 2.67 ॥

என்பன போன்ற பகவத் வாக்கியங்களும் இக்கருத்தையேதான் பிரதிபலிக்கச் செய்கின்றன. இக்காரணம் பற்றியே

गुडनिम्वरसौ यद्वदन्यथा भासते विषात् ।
सुखदुः खे तद्वदेव भातो नोऽविद्ययाऽन्यथा ॥

கு3ட3னிம்வரஸௌ யத்3வத3ன்யதா2 பா4ஸதே விஷாத் ।
ஸுக2து3: கே2 தத்3வதே3வ பா4தோ நோ(அ)வித்3யயா(அ)ன்யதா2 ॥

என்றும் கூறப்படுகின்றது. விஷம் தீண்டியவனுக்கு இனிப்பும் கசப்பும் மாறித் தோன்றுவது போல் அறியாமை உள்ளவனுக்கு ஸுகமும் துக்கமும் மாறித் தோன்றுகின்றது என்பது இதன் பொருளாகும். ஆகவே நாம் இப்பொழுது ஸுகமெனக் கருதுவது ஸுகமேயல்ல என்பதை உணர வேண்டும்.

ஆயினும் அதைப் பெறுவதற்காகவே நாம் நம்மையும் அறியாமலேயே முயற்சிக்கின்றோம். அதற்குக் காரணம் என்ன என்பதையும்

अथ केन प्रयुक्तोऽयं पापं चरति पूरुषः।
अनिच्छन्नपि वार्ष्णेय बलादिव नियोजितः ॥ ३.३६ ॥

அத2 கேன ப்ரயுக்தோ(அ)யம் பாபம் சரதி பூருஷ:।
அனிச்ச2ன்னபி வார்ஷ்ணேய ப3லாதி3வ நியோஜித: ॥ 3.36 ॥

என அர்ஜுனனைக் கொண்டே கேட்கச் செய்து பல துறைகளில் பகவானே அதை விளக்கியிருக்கின்றார். அவரைத் தவிர வேறு யாரால் அதை விளக்க முடியும்? அவருடைய விளக்கத்தைவிட்டு வேறு யாருடைய விளக்கத்தைத்தான் நாமும் நம்புவது?

துன்பத்திற்குக் காரணம் எது?

முதன் முதலில் இரண்டாம் அத்யாயத்தில் அவர் கூறியுள்ள சில விஷயங் களைக் கவனிப்போம்

ध्यायतो विषयान्पुंसः सङ्गस्तेषूपजायते।
सङ्गात् संजायते कामः कामात्क्रोधोऽभिजायते ॥ २.६२ ॥

த்⁴யாயதோ விஷயான்பும்ஸ: ஸங்க³ஸ்தேஷூபஜாயதே।
ஸங்கா³த் ஸஞ்ஜாயதே காம: காமாத்க்ரோதோ⁴(அ)பி⁴ஜாயதே ॥ 2.62 ॥

क्रोधाद्भवति संमोहः संमोहात्स्मृतिविभ्रमः।
स्मृतिभ्रंशाद् बुद्धिनाशो बुद्धिनाशात्प्रणश्यति ॥ २.६३ ॥

க்ரோதா⁴த்³ப⁴வதி ஸம்மோஹ: ஸம்மோஹாத்ஸ்ம்ருதிவிப்⁴ரம:।
ஸ்ம்ருதிப்⁴ரம்ஶாத்³ பு³த்³தி⁴நாஶோ பு³த்³தி⁴நாஶாத்ப்ரணஶ்யதி ॥ 2.63 ॥

என்று ஓரிடத்தில் கூறுகிறார்.

ஒருவன் ஐம்புலன்களால் நுகரக்கூடிய ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் திரும்பத் திரும்ப தனது நினைவிற்குக் கொண்டு வந்து சிந்திப்பதனால் அதில் பற்று ஏற்படுகி ன்றது. அதன் காரணமாக அதை எப்படியும் தான் அடையவேண்டும் என்ற ஆசை ஏற்படுகின்றது. பெரும்பாலும் அது தடைப்படும் காரணமாகக் கோபம் உண்டாகி ன்றது. (இல்லையேல் சோகமுண்டாகின்றது,) அதன் காரணமாகத் தான் செய்ய வேண்டியது எது செய்யக்கூடாதது எது என்ற அறிவு அழிந்துபோகிறது. அதாவது மனத்தில் பெரும் கலக்கம் ஏற்படுகின்றது. அதன் காரணமாகத் தான் கற்றடைந்த நுண்ணறிவு மறைந்து விடுகிறது. அதன் காரணமாக மனது ஓய்வடைகின்றது. அதன் காரணமாகவே ஒருவன் பலவகையான துன்பங்களுக்கு ஆளாகிறான் என்பதே இவ்விரு ச்லோகங்களின் கருத்தாகும்.

இனி அவர் மூன்றும் அத்யாயத்தில் கூறியுள்ள சில விஷயங்களையும் கவனி ப்போம்.

काम एष क्रोध एष रजोगुणसमुद्भवः।
महाशनो महापाप्मा विद्ध्येनमिह वैरिणम् ॥ ३.३७ ॥

காம ஏஷ க்ரோத⁴ ஏஷ ரஜோகு³ணஸமுத்³ப⁴வ:।
மஹாஶனோ மஹாபாப்மா வித்³த்⁴யேனமிஹ வைரிணம் ॥ 3.37 ॥

इन्द्रियाणि मनो बुद्धिरस्याधिष्ठानमुच्यते।
एतैर्विमोहयत्येष ज्ञानमावृत्य देहिनम् ॥ ३.४० ॥

இந்த்³ரியாணி மனோ பு³த்³தி⁴ரஸ்யாதி⁴ஷ்டா²னமுச்யதே।
ஏதைர்விமோஹயத்யேஷ ஜ்ஞானமாவ்ருத்ய தே³ஹினம் ॥ 3.40 ॥

என்று ஓரிடத்தில் கூறுகின்றார்.

ஒவ்வொருவனுக்கும் அவ்வந்த விஷயங்களில் முதன் முதலில் ஏற்படும் ஆசையே அவனவனைத் தன் வசப்படுத்தித் துன்பங்களுக்கே காரணமான விஷயங்களை யடைவதற்கான முயற்சிகளிலேயே இறங்கச்செய்கின்றது. இதுவே பற்பல காரணங்களால் தடைப்படும் நிலையில் கோபமாக மாறுகின்றது. ஆசையில்லையேல் கோபமில்லை. ரஜோகுணத்தின் அடிப்படையிலேயே இவ்வாசை எழுகின்றது.

रजसो लोभ एव च

ரஜஸோ லோப⁴ ஏவ ச

என்பதும் பகவத் வாக்யமாகும்.

न जातु कामः कामानामुपभोगेन शाम्यति ।
हविषा कृष्णवर्त्मैव भूय एवाभिवर्धते ॥

ந ஜாது காம: காமாநாமுபபோ⁴கே³ன ஶாம்யதி ।
ஹவிஷா க்ருஷ்ணவர்த்மைவ பூ⁴ய ஏவாபி⁴வர்த⁴தே ॥

அதாவது, நெய்யை ஊற்ற ஊற்றத் தீ எப்படி மேன்மேலும் வளருமேயன்றி ஒடுங்காதோ அவ்வாறே ஆசையென்பது அந்தந்த விஷயங்களை அனுபவிப்பதால் மேன்மேலும் வளருமேயன்றி ஒடுங்காது என்றபடி இந்த ஆசையானது பெரும்தீனி வேண்டி அவற்றைப் பெறுவதற்காக நம்மைப் பெரும்பெரும் பாபத்தையும் செய்யத் தூண்டுகின்றது. ஆகவே ஒவ்வொருவனுக்கும் அவனவனது ஆசையைத் தவிர வேறு எதிரியே கிடையாது. ஆசையேதான் முதல் எதிரி என உணரவேண்டும். ஐம்புலன்கள் மனது புத்தியெனப்படும் இடங்களில் ஒளிந்து நின்று அவைகளைத் தன்னிஷ்டம் போல் தூண்டிவிடுவதன் மூலம் ஒவ்வொருவனையும் அவனவனது நுண்ணறிவை மறைத்து மயங்கச் செய்கின்றது என்பதே இவ்விரு ச்லோகங்களின் கருத்தாகும்.

இக்காரணம் பற்றியேதான்

पुण्यस्य फलं इच्छन्ति पुण्यं नेच्छन्ति मानवाः ।
न पापफलमिच्छन्ति पापं कुर्वन्ति यत्नतः ॥

புண்யஸ்ய ப²லம் இச்ச²ந்தி புண்யம் நேச்ச²ந்தி மானவா: ।
ந பாபப²லமிச்ச²ந்தி பாபம் குர்வந்தி யத்னத: ॥

என்று கூறப்பட்டுள்ளது. மனிதர்கள் உண்மையான ஸுகத்தை விரும்புகிறுர்களேயன்றி அதற்கான உபாயங்களை நாடுவதில்லை. அவ்வாறே துன்பங்களை வெறுக்கிறுர்களேயன்றி அவைகளைக் கொடுக்கும் காரியங்களையே செய்கிறுர்கள் என்பது பொருள்.

இனி அவர் பதினுறும் அத்யாயத்தில் கூறியுள்ள சில விஷயங்களைக் கவனிப்போம்.

आशापाशशतैर्बद्धाः कामक्रोधपरायणाः।
ईहन्ते कामभोगार्थमन्यायेनार्थसञ्चयान् ॥ १६.१२ ॥

ஆஶாபாஶஶதைர்ப³த்³தா⁴: காமக்ரோத⁴பராயணா:।
ஈஹந்தே காமபோ⁴கா³ர்த²மந்யாயேனார்த²ஸஞ்சயான் ॥ 16.12 ॥

अनेकचित्तविभ्रान्ता मोहजालसमावृताः।
प्रसक्ताः कामभोगेषु पतन्ति नरकेऽशुचौ ॥ १६.१६ ॥

அனேகசித்தவிப்⁴ராந்தா மோஹஜாலஸமாவ்ருதா:।
ப்ரஸக்தா: காமபோ⁴கே³ஷு பதந்தி நரகே(அ)ஶுசௌ ॥ 16.16 ॥

என்று ஓரிடத்தில் கூறுகின்றுர்.

சிற்றின்ப ஆசைகளாகின்ற பாசங்களால் கட்டுண்டு மாறி மாறி ஏற்படும் கோபதாபங்களுக்கும் வசப்பட்டு அவ்வின்பங்களைப் பெறுவதற்காகத் தீயவழிகள் பலவற்றிலும் ஈடுபட்டு அதன் மூலம் ஏற்படும் பலவிதமான குழப்பங்களுக்காளாகி அறியாமையெனும் வலையினுளகப்பட்டு அதனின்றும் வெளியேற வழியறியாமல் பற்பல துன்பங்களுக்குப் பெரும்பாலானேர் ஆளாகின்றுர்கள் என்பதே இவ்விரு ச்லோகங்களின் கருத்தாகும்.

ஸ்வர்கம் ஸுகமா?

அப்படியாயின் மானுஷபோகங்களெனப்படும் இப்பிறவியிலேயே நாம் அனுபவிக்கத்தக்க இவ்வுலகத்தில் அடையக்கூடிய விஷயங்களில் அறவே ஆசை கொள்ளாமல் திவ்ய போகங்களெனப்படும் மறுபிறவியில் நாம் அனுபவிக்கத் தக்க ஸ்வர்க்கம் போன்ற வேறு உலகங்களில் அடையக்கூடிய பொருள்களில் ஆசை வைத்து அவற்றை அடைவதற்கான முயற்சிகளில் நாம் ஈடுபடலாமோவெனில் அவ்விஷயத்திலும் பகவான் பகவத் கீதையில் என்ன கூறியிருக்கின்றுர் என்பதையும் சிறிது கவனிப்போம்.

यामिमां पुष्पितां वाचं प्रवदन्त्यविपश्चितः।
वेदवादरताः पार्थ नान्यदस्तीति वादिनः ॥ २.४२ ॥

யாமிமாம் புஷ்பிதாம் வாசம் ப்ரவத³ந்த்யவிபஶ்சித꞉।
வேத³வாத³ரதா꞉ பார்த² நான்யத³ஸ்தீதி வாதி³ன꞉ ॥ 2.42 ॥

कामात्मानः स्वर्गपरा जन्मकर्मफलप्रदाम्।
क्रियाविशेषबहुलां भोगैश्वर्यगतिं प्रति ॥ २.४३ ॥

காமாத்மான꞉ ஸ்வர்க³பரா ஜன்மகர்மப²லப்ரதா³ம்।
க்ரியாவிஶேஷப³ஹுலாம் போ⁴கை³ஶ்வர்யக³திம் ப்ரதி ॥ 2.43 ॥

भोगैश्वर्यप्रसक्तानां तयापहृतचेतसाम्।
व्यवसायात्मिका बुद्धिः समाधौ न विधीयते ॥ २.४४ ॥

போ⁴கை³ஶ்வர்யப்ரஸக்தானாம் தயாபஹ்ருதசேதஸாம்।
வ்யவஸாயாத்மிகா பு³த்³தி⁴꞉ ஸமாதௌ⁴ ந விதீ⁴யதே ॥ 2.44 ॥

என்று இரண்டாம் அத்யாயத்தில் அவர் கூறியிருக்கின்றுர்.

ஸ்வர்கம் போன்ற வேறு உலகங்களில் நாம் அனுபவிக்க வேண்டிய போகங்களே உண்மையான போகங்களாகும். அவற்றைத் தவிர வேறு ஒன்றுமே கிடையாது. ஆகவே அவற்றைப் பெறுவதற்கு ஸாதனங்களென வேதங்களில் கூறப்பட்டுள்ள பல வகையான கார்யங்களேயும் இப்பிறவியிலேயே நாம் செய்து மறுபிறவிகளில் அவற்றை அனுபவிப்பதே சிறந்த வழியாகும் எனக் கூறுபவர்களும் ஆசை வசப்பட்டு அறியாமையினுலேயே அவ்வாறு கூறுகின்றுர்களேயன்றி வேறல்ல. வேதங்களின் உட்கருத்து அவர் போன்றவர்களுக்கு விளங்காது என்பதே இம்மூன்று கருத்தாகும். மற்றும் சலோகங்களின் ஒன்பதாம் அத்யாயத்திலும்

ते तं भुक्त्वा स्वर्गलोकं विशालं
क्षीणे पुण्ये मर्त्यलोकं विशन्ति ।
एव त्रयीधर्ममनुप्रपन्ना
गतागतं कामकामा लभन्ते ॥ ९.२१ ॥

தே தம் பு⁴க்த்வா ஸ்வர்க³லோகம் விஶாலம்
க்ஷீணே புண்யே மர்த்யலோகம் விஶந்தி।
ஏவ த்ரயீத⁴ர்மமனுப்ரபன்னா
க³தாக³தம் காமகாமா லப⁴ந்தே ॥ 9.21 ॥

என்றும் பகவான் கூறியிருக்கின்றுர். வேதங்களில் கர்மகாண்ட பாகங்களில் கூறப்பட்டுள்ள பலவகையான கர்மாக்களேச் செய்வதன் பயனுகப் பலர் அவர்கள் விரும்பியவாறே விசாலமான ஸ்வர்க லோகத்தை அடைந்து அங்கு அனுபவிக்க வெண்ணிய போகங்களே யெல்லாம் அனுபவித்துவிட்டு அதற்கான புண்யம் கரைந்து போனவுடன் அங்கேயே தங்கி நிற்க வழி இல்லாததால் திரும்பவும் மனுஷ்ய

லோகமெனப்படும் இவ்வுலகிற்கே வந்து சேருகிறுர்கள். காமவசப்பட்டு பயன்களைக் கருதியே காரியங்களைச் செய்துகொண்டிருப்பவர்கள் கதாகதம் எனப்படும் பிறப்பு இறப்பு என்ற இந்தச் சுழலில் சிக்கியே ஆகவேண்டுமென்பதே இந்த ச்லோகத்தின் கருத்தாகும்.

कुर्वते कर्म भोगाय कर्म कर्तुं च भुञ्जते ।
नद्यां कीटा इवावर्तादावर्तान्तरमाशुते ॥
व्रजन्तो जन्मनो जन्म लभन्ते नैव निर्वृतिम् ॥

குர்வதே கர்ம போ⁴கா³ய கர்ம கர்தும் ச பு⁴ஞ்ஜதே ।
நத்³யாம் கீடா இவாவர்தாதா³வர்தாந்தரமாஶுதே ॥
வ்ரஜந்தோ ஜன்மனோ ஜன்ம லப⁴ந்தே நைவ நிர்வ்ருதிம் ॥

என்ற வித்யாரண்ய வாக்யமும் இங்கு கவனத்திற்குரியது. சாப்பிடுவதற்காக வேலை செய்துகொண்டும் வேலை செய்வதற்காகச் சாப்பிட்டுக் கொண்டும் காலத்தைக் கடத்திக் கொண்டிருப்பவர்கள் ஒரு மஹாநதியில் விழுந்த புழுக்கள் ஒரு சுழலிலிரு ந்து மற்றெரு சுழலிலும் அதிலிருந்து மற்றென்றிலும் மாறிமாறி விழுந்து தவிப்ப தைப்போல் ஒரு பிறவியிலிருந்து மற்ருேர் பிறவியிலும். அதிலிருந்து மற்றென் றிலும் மாறிமாறி விழுந்து தவிக்கின்றுர்களேயன்றி ஸுகத்தை அடைவதில்லை என்பதே இதன் பொருளாகும். ஸ்வர்கலோகமென்ன ப்ரம்மலோகத்தை அடைந்தவ னது கதியும் இதுவேதான் என்பதையும் எட்டாம் அத்யாயம் பதினுறும் ச்லோகத்தி லேயே

भाब्रह्मभुवना लोकाः पुनरावर्तिनोऽर्जुन

பா⁴ப்³ரஹ்மபு⁴வனு லோகாः புனராவர்தினோ(அ)ர்ஜுன

என்று பகவான் கூறிவிட்டார்.

प्लवा होते अदृढा यज्ञरूपा अष्टादशोक्तमवरं येषु कर्म ।
एतच्छ्रेयो येऽभिनन्दन्ति मूढा जरामृत्युं ते पुनरेवापियन्ति ॥

ப்லவா ஹோதே அத்³ருடா⁴ யஜ்ஞரூபா அஷ்டாத³ஶோக்தமவரம் யேஷு கர்ம ।
ஏதச்ச்²ரேயோ யே(அ)பி⁴னந்த³ந்தி மூடா⁴ ஜராம்ருத்யும் தே புனரேவாபியந்தி ॥

अविद्यायां बहुधा वर्तमाना वयं कृतार्था इत्यभिमन्यन्ति बालाः ।
यत्कर्मिणो न प्रवेदयन्ति रागात् तेनातुराः क्षीणलोकाश्च्यववन्ते ॥

அவித்³யாயாம் ப³ஹுதா⁴ வர்தமானு வயம் க்ருதார்தா²
இத்யபி⁴மன்யந்தி பா³லாः ।
யத்கர்மிணோ ந ப்ரவேத³யந்தி ராகா³த் தேனுதுராः
க்ஷீணலோகாஶ்ச்யவவந்தே ॥

इष्टापूर्तं मन्यमाना वरिष्ठं नान्यच्छ्रेयो वेदयन्ते प्रमूढाः ।
नाकस्य पृष्ठे ते सुकृतेऽनुभूत्वा इमं लोकं हीनतरं वा विशन्ति ॥

இஷ்டாபூர்தம் மன்யமானா வரிஷ்ட²ம் நான்யச்சே²யோ வேத³யந்தே ப்ரமூடா⁴: ।
நாகஸ்ய ப்ருஷ்டே² தே ஸுக்ருதே(அ)னுபூ⁴த்வா இமம் லோகம்
ஹீனதரம் வா விஶந்தி ॥

परीक्ष्य लोकान् कर्मचितान् ब्राह्मणो निर्वेदमायान्नास्त्यकृतः कृतेन ।
तद्यथेह कर्म जतो लोकः क्षीयते एवमेवामुत्र पुण्यजितो लोकः क्षीयते ॥

பரீக்ஷ்ய லோகான் கர்மசிதான் ப்³ராஹ்மணோ
நிர்வேத³மாயான்னாஸ்த்யக்ருத: க்ருதேன ।
தத்³யதே²ஹ கர்ம ஜதோ லோக: க்ஷீயதே ஏவமேவாமுத்ர
புண்யஜிதோ லோக: க்ஷீயதே ॥

जानाम्यहं शेवधिरित्यनित्यं न ह्यध्रुवैः प्राप्यते हि ध्रुवं तत् ।
ततो मया नाचिकेतश्चितोऽग्निः अनित्यैः द्रव्यैः प्राप्तवानस्मि नित्यम् ॥

ஜானாம்யஹம் ஶேவதி⁴ரித்யநித்யம் ந ஹ்யத்⁴ருவை:
ப்ராப்யதே ஹி த்⁴ருவம் தத் ।
ததோ மயா நாசிகேதஶ்ரிதோ(அ)க்³னி: அநித்யை: த்³ரவ்யை:
ப்ராப்தவானஸ்மி நித்யம் ॥

यो वै भूमा तत्सुखं तदमृतम् ।
नाल्पे सुखमास्ति यदल्पं तन्मत्यम् ॥

யோ வை பூ⁴மா தத்ஸுக²ம் தத³ம்ருதம் ।
நால்பே ஸுக²மாஸ்தி யத³ல்பம் தன்மத்யம் ॥

என்பன போன்ற உபநிஷத் வாக்யங்களின் கருத்துக்களையேதான் பகவான் நமக்குத் தெளிவாக முன்கூறியபடி உபதேசித்திருக்கின்றார்.

வினைகளும் அவற்றின் பயன்களும்

நாம் செய்யும் பலவகையான கார்யங்களையும் பயன்களையும் பகவான் மூன்றாகப் பிரித்துக் கூறியிருக்கின்றார்.

अनिष्टमिष्टं मित्रं च त्रिविधं कर्मणः फलम् ।
भवत्यत्यागिनां प्रेत्य न तु संन्यासिनां क्वचित् ॥

அநிஷ்டமிஷ்டம் மித்ரம் ச த்ரிவித⁴ம் கர்மண: ப²லம் ।
ப⁴வத்யத்யாகி³னாம் ப்ரேத்ய ந து ஸம்ந்யாஸினாம் க்வசித் ॥

மனிதப் பிறவியினும் கீழான பிறவிகளுக்குக் காரணமாய் நின்று துக்கத்தையே பயக்கும் பாபமே அதாவது கொடிய செயல்களே அநிஷ்டமெனப்படும். மனிதப் பிறவியினும் மேலான பிறவிகளுக்குக் காரணமாய் நின்று ஸுகத்தையே பயக்கும் புண்ணியமே அதாவது நற்செயல்களே இஷ்டமெனப்படும். மனிதப் பிறவிக்கே காரணமாய் நின்று ஸுக துக்கங்களைக் கலந்தே பயக்கும் பாபபுண்ணியங்களின் முன் கூறிய இருவகைச் செயல்களின் கலப்பே மிச்ரமெனப்படும். முக்குணங்களுள் கட்டுண்டு ஆன்ம அறிவைப் பெறுமல் அறிவிலிகளாகவே இருக்கும் யாவரும் இவைகளிலிருந்து தப்பவே முடியாது. ஆன்ம அறிவைப் பெற்றவரையே இவை அணுகாது என்பதே இந்த ச்லோகத்தின் கருத்தாகும்.

पुण्येन पुण्यं पापेन पापमुभाभ्यामेव मनुष्यलोकम्
एवं हवाव न तपति ।
किमहं साधु नाकरवं किमहं पापमकरवम् इति ॥

புண்யேன புண்யம் பாபேன பாபமுபா4ப்4யாமேவ மனுஷ்யலோகம்
ஏவம் ஹவாவ ந தபதி ।
கிமஹம் ஸாது4 நாகரவம் கிமஹம் பாபமகரவம் இதி ॥

என்பன போன்ற பல உபநிஷத் வாக்யங்களின் கருத்தையேதான் பகவான் இங்கு நமக்கு உபதேசிக்கின்றுர்.

பிறவிச் சுழல்கள்

धर्माद्देवत्वमेति व्रजति पुनरधः पातकै स्थावरादीन
देहान्प्राप्य प्रणश्यन्क्वचिदपि लभने मानुषत्वं च ताभ्याम् ।
कर्मज्ञानोभवेन व्रजति विधिपदं मुच्यते के ऽपि तस्मिन्
रागी प्रत्येति भूयो जनिमितिमं भ्रमीतीह लोकः ॥

த4ர்மாத்3தே3வத்வமேதி வ்ரஜதி புனரத4: பாதகை ஸ்தா2வராதீ3ன
தே3ஹான்ப்ராப்ய ப்ரணஶ்யன்க்வசித3பி லப4னே மானுஷத்வம் ச தாப்4யாம் ।
கர்மஜ்ஞானோப4வேன வ்ரஜதி விதி4பத3ம் முச்யதே கே (அ)பி தஸ்மின்
ராகீ3 ப்ரத்யேதி பூ4யோ ஜனிமிதிமம் ப்4ரமீதீஹ லோக: ॥

இந்த ஒரே ச்லோகத்தில் கீழ்க் கூறிய அவ்வளவு விஷயங்களையும், ஏன் என்றபடி வைராக்கியத்தை உண்டுபண்ணுவதற்கென்றே சாந்தோக்ய உபநிஷத் ஐந்தாம் அத்யாயத்தில் கூறப்பட்டுள்ள பஞ்சாக்னி வித்யை என்னும் உபநிஷத் பாகத்தின் ஏனைய விஷயங்களையும் ரத்னச் சுருக்கமாக நமக்கு ஒரு பெரியவர் எழுதி விளக்கியிருக்கின்றுர். அதாவது

योनिमन्ये प्रपद्यन्ते शरीरत्वाय देहिनः ।
स्थाणुमन्येऽनुसंयन्ति यथाकर्म यथाश्रुतम् ॥

யோனிமன்யே ப்ரபத்³யந்தே ஶரீரத்வாய தே³ஹினः ।
ஸ்தா²ணுமன்யே(அ)னுஸம்யந்தி யதா²கர்ம யதா²ஶ்ருதம் ॥

என்று கடவல்லியில் கூறியுள்ளபடி ஸ்வர்க ஸாதனமென வேதங்களில் கூறப்பட்ட யக்ஞம், யாகமெனப்படும் கர்மாக்களுள் ஏதாவது ஒன்றைச் செய்வதன் பயனாக அங்கு சென்று போகங்களை அனுபவிப்பதற்காக மனிதன் ஒரு சமயம் தேவயோனியை அடைகின்றான். வேதங்களால் செய்யக்கூடாதவையென தடை செய்யப்பட்டுள்ள கொலை, கொள்ளிவைத்தல் போன்ற கெட்ட காரியங்களை அறிந்தோ அறியாமலோ செய்வதன் பயனாக துக்கங்களையனுபவிப்பதற்காக நரகாதி லோகங்களில் பிறக்கின்றான். மரம் செடி கொடிகளெனப்படும் பிறவிகளையும் சில ஸமயம் அடைகின்றான். இவனது புண்ய பாபங்கள் ஸமநிலையை அடையும் பொழுதுதான் மனிதப் பிறவியை அடைகின்றான். வேதங்களில் கூறப்பட்டுள்ள கர்மாக்களையும் மானஸிக கர்மாக்களெனப்படும் உபாஸனைகளையும் சேர்த்துச் செய்வதன் பயனாக ப்ரம்மலோகத்தில் பிறவியெடுத்து அங்குள்ள போகங்களை அனுபவிக்கிறான். அதற்கான வினை தீர்ந்ததும் எஞ்சியுள்ள கர்மங்களின் பயனாக மறுபடியும் வேறு இடம் சென்று பிறக்கின்றான். எண்பத்தி நான்கு லக்ஷம் ஜீவராசி வகைகள் என சாஸ்திரங்களில் கூறப்பட்டுள்ளபடி மாறி மாறி அவற்றைப் பெறுவதற்காகப் பிறப்பதும் இறப்பதுமான சுழலில் அகப்பட்டுக்கொண்டு விடுதலையடைய வழியறியாமல் ஒவ்வொருவனும் ஓய்வின்றிச் சுற்றிக்கொண்டேயிருக்கிறான். ஆயிரத்திலொருவன் என்றப்படி யாரோ ஒருவனே அறிவின் பயனாக இதிலிருந்து தப்புகிறான் என்பதே இச்சுலோகத்தின் கருத்தாகும்.

ஸுகம் எங்கே?

இதன் தொடர்பாகவே அந்தப் பெரியவரே எழுதியுள்ள மற்றோர் ச்லோகத்தையும் கவனிப்போம்.

दुःखं स्वर्गावपाते बहुविधनरके गर्भवासेऽतिदुःखम्
निःस्वातन्त्र्याश नायाग्रहगदरुदिनैः शैशवे दुःखमेव ।
तारुण्ये मर्पलोभव्यसनपरिभवोद्वेगदारिद्रयदुःखं
वार्धक्ये शोकम हेन्द्रिय विलयगदैर्दुः खमन्तेऽतिदुःखम् ॥

து³:க²ம் ஸ்வர்கா³வபாதே ப³ஹுவித⁴நரகே க³ர்ப⁴வாஸே(அ)திது³:க²ம்
நிःஸ்வாதந்த்ர்யாஶ நாயாக்³ரஹக³த³ருதி³னை: ஶைஶவே து³:க²மேவ ।
தாருண்யே மர்பலோப⁴வ்யஸனபரிப⁴வோத்³வேக³தா³ரித்³ரயது³:க²ம்
வார்த⁴க்யே ஶோகம ஹேந்த்³ரிய விலயக³தை³ர்து³: க²மந்தே(அ)திது³:க²ம் ॥

ஸ்வர்கபோகம் முடிந்து அவ்விடம் விட்டு வெளியேற வேண்டிய நாள் நெருங்க அதை நினைத்து நினைத்து ஏற்படும் துக்கத்தினாலேயே அம்மயமான அவன் சரீரம் உருகிவிடுகிறது. வெளியேறியபின் பாபத்தின் பயனாக ரௌரவாதி பாபலோகங்களை அடைந்து அங்குப் பல விதமான துக்கங்களை அனுபவிக்கிறான். கர்பவாஸத்தின் மூலம் அடையவேண்டிய பிறவியையடைய நேரும்பொழுது, கர்போபநிஷத் ஏனைய புராணங்களில் கூறியுள்ளபடி பலவிதமான துக்கங்களை அனுபவிக்கிறான், பாரதந்த்ரியம், பசி, தாகம் க்ரஹபீடைகள் ஏனைய வியாதிகள் அழுகைகள் போன்றவற்றால் இளமைப்பருவத்தில் பல துக்கங்களை அனுபவிக்கிறான். கோபம், பேராசை, வேண்டாத விஷயங்களில் ஏற்படும் பற்று, பிறர்களால் ஏற்படும் அவமதிப்பு, எதிர் பாராமல் ஏற்படும் பல நிகழ்ச்சிகளால் மனதில் ஏற்படும் குழப்பம், ஏழ்மை போன்றவற்றால் நடுவயதில் பல துக்கங்களை யனுபவிக்கிறான். இஷ்ட வஸ்துக்களின் பிரிவு, மறதி, புலன்களில் ஏற்படும் பல வகையான குறைபாடுகள், எளிதாகவே ஏற்படும் பலவிதமான நோய்கள் போன்றவற்றல் வயதான நிலையில் துக்கங்களை அனுபவிக்கின்றான். மரணாவஸ்தை என்று பிரஸித்தமாகக் கூறப்படும் துன்பங்கள் பலவற்றை மரண காலத்தில் அனுபவிக்கின்றான். ஆகவே ஸுகம் எங்கே? மனிதப்பிறவியிலேயே ஒரு ஜீவனின் நிலை இதுவானால், இதிலும் தாழ்ந்த பிறவிகளில் அவன் அனுபவிக்க வேண்டிய துக்கங்களைப்பற்றி என்னவென்று கூறுவது என்பதே இந்த ச்லோகத்தின் கருத்தாகும்.'ஒரு பானை சோற்றுக்கு ஒரு சோறே பதம் என்ற முறையிலேயே இங்கு சில துக்கங்களே எடுத்துக்காட்டாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. தாரித்திரிய மெனப்படும் ஏழ்மை ஒன்றினால் மட்டும் ஏற்படும் துன்பங்களை மட்டும் விவரித்துக் கூறும் ஒரு ச்லோக்மும் இவ்விடத்தில் ஞாபகத்திற்கு வருகிறது.

दारिद्र्याश्रियमेति ह्रीपरिगतः प्रभ्रश्यते तेजसो
निस्तेजाः परिभूयते परिभव निर्वेदमापद्यते ।
निर्विण्णः शुचमेति शोकपिहितो बुध्या परित्यज्यते
निर्बुद्धिः क्षयमेत्यहो निधनता सर्वापदामास्पदम् ॥

தா³ரித்³ரயாஶ்ரியமேதி த்³வீபரிக³த: ப்ரப்⁴ரஶ்யதே தேஜஸோ
நிஸ்தேஜா: பரிப்⁴ரூயதே பரிப⁴வ நிர்வேத³மாபத்³யதே ।
நிர்விஷ்ண: ஶுசமேதி ஶோகபிஹிதோ பு³த்⁴யா பரித்யஜ்யதே
நிர்பு³த்³தி⁴: க்ஷயமேத்யஹோ நித⁴னதா ஸர்வாபதா³மாஸ்பத³ம் ॥

இது போன்று நாம் படும் துன்பங்களை நமக்கே எடுத்துக் கூறும் பெரியோர்களின் வாக்குகளும் எவ்வளவோ இருக்கின்றன, அனைத்தையும் கூற ஆதிசேஷனாலும் இயலாது.

எங்கில்லை துக்கம்?

மானிடப் பிறவியிலும் அதிலும் தாழ்ந்த பிறவிகளிலும் பலவிதமான துக்கங்கள் உள்ளன என்று எடுத்துக்காட்டப்பட்டது. மானிடப் பிறவியினும் மேலான

தெய்வப் பிறவிகளிலும் பலவிதமான துக்கங்கள் உள்ளன, என்று கூறியிருப்பதை யும் சிறிது கவனிப்போம்.

इन्द्रलोके महदुःखं प्राजपत्ये तथैव च
विष्णुलोके च रौद्रे च दुःखमेव विचारतः

இந்த்³ரலோகே மஹது³:க²ம் ப்ராஜபத்யே ததை²வ ச
விஷ்ணுலோகே ச ரௌத்³ரே ச து³:க²மேவ விசாரத:

அறிவாளிகள் ஆய்ந்து பார்க்குமிடத்து இந்த்ர லோகமெனப்படும் ஸ்வர்க லோகத்திலும் பல வகையான துக்கங்கள் உள்ளன. அவ்வாறே ப்ராஜாபத்ய மெனப் படும் ப்ரம்ம லோகத்திலும், விஷ்ணுலோக மெனப்படும் வைக்குண்டத்திலும் ருத்ர லோகமெனப்படும் கைலாஸத்திலும் பலவிதமான துக்கங்கள் உள்ளன என்பதே இந்த ச்லோகத்தின் கருத்தாகும்.

இது வியாஸவசனம் என உரையில் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆயினும் இது வியா ஸரால் எங்கு கூறப்பட்டுள்ளது என்பது ஆய்ந்து பார்த்தும் அறிய முடியாததாயிருக் கிறது என்ற ஓர் குறிப்பும் காண்கிறது. இந்தச்லோகம் அவரால் எழுதப்பட்டதா இல்லையா என்பது நமது முக்யமான ப்ரச்னையல்ல, இந்தச்லோகத்தில் சொல்லப் பட்டுள்ள விஷயம் பொருத்தமானதா இல்லையா என்பதே ப்ரச்னை. வேதாந்தங்கள், இதிஹாஸ புராணங்களைக் கொண்டு ஆராயுமிடத்து மிகமிகப் பொருத்தமென்பதே நமது அபிப்ராயம், ஏனெனில்

यथोदकं दुर्गेश्वृष्टं पर्वतेषु विधावति ।
एवं धर्मान्पृथक् पश्यंस्तानेवानुविनश्यति ॥

யதோ²த³கம் து³ர்கே³ஶ்வ்ருஷ்டம் பர்வதேஷு விதா⁴வதி ।
ஏவம் த⁴ர்மான்ப்ருத²க் பஶ்யம்ஸ்தானேவானுவினஶ்யதி ॥

என்று கடவல்லியில் கூறியுள்ளபடி தேவர்களுள் தேவர்கள். ஆஜான தேவர்கள், கர்ம தேவர்கள் என்றும் அவர்களுக்கெல்லாம் அரசனாக தேவராஜன் என்றும் அவனு க்கு ஆசிரியராக ப்ரஹஸ்பதி என்றும் தேவலோகத்திலும் பல பாகுபாடுகள் உள்ளன. ப்ரம்மாதி லோகங்களிலும் ஸாலோக்யமுக்தி பெற்றவர்கள். ஸாரூப்ய முக்தி பெற் றவர்கள், ஸாமீப்ய முக்தி பெற்றவர்கள் நித்ய ஸூரிகள் என்றும், அநித்யஸூரிகள் என்றும் அவ்வங்கே அவர்களுக்கெல்லாம் அரசனாக ப்ரம்மா, விஷ்ணு, சிவன் என்றும் பல பாகுபாடுகள் உள்ளன. எங்கெங்கு இத்தகைய பாகுபாடுகள் உள்ளன வோ அங்கெல்லாம் காமம், க்ரோதம், லோபம், மோஹம் மதம், மாத்ஸர்யம் என்னும் இவைகளும் கண்டிப்பாக இருந்தேயாக வேண்டும். ஆகவே அவற்றின் அடிப்படையில் தோன்றும் அவ்வளவு துன்பங்களும் அவர்களுக்கும் இருந்தேயாக வேண்டும்.

மற்றும் அசுரர்களாலும் மகர்ஷிகளின் சாபங்களாலும், மகர்ஷிகளின் கொடிய தவங்களாலும் பந்துமித்ர புத்ர களத்ரங்களின் பிரிவாற்றுமைகளாலும், கொடிய அரக்கர்களாலும் அவர்கள் அனுபவிக்க வேண்டிய துன்பங்களும் கணக்கிலடங்கா

भीषास्मानः पवते भयादस्या ग्नि स्तपति

பீ⁴ஷாஸ்மானஃ பவதே ப⁴யாத³ஸ்யா க்³னி ஸ்தபதி

போன்ற மந்திரங்களும் இவர்களுக்குள்ள பயங்களை எடுத்துக் கூறுகின்றன.

द्वितीयाद्व भयं भवति । उदरमन्तरं कुरुते अथ तस्य भयं भवति' ।

த்³விதீயாத்³வ ப⁴யம் ப⁴வதி । உத³ரமந்தரம் குருதே அத² தஸ்ய ப⁴யம் ப⁴வதி' ।

என்றெல்லாம் அல்லவா உபநிஷத்துக்கள் கூறுகின்றன? ஆகவே ஈரேழு பதினுன்கு எனப்படும் இவ்வுலகங்களுள் எங்குச் சென்றுலும் துன்பத்தைத் தவிர வேறில்லை. இக்காரணம் பற்றியே தான் பகவானும் பகவத் கீதையில் பிறவியையேதுக்காலயம்

(जन्म दुःखालयमशाश्वतम्)

(ஜன்ம து³ஃகா²லயமஶாஶ்வதம்)

என்று கூறிவிட்டார். பிறவாமையின்றி துக்கங்களை விலக்கவே முடியாது.

न ह वै सशरीरस्यसतः प्रियाप्रिययोरपहतिरस्ति ।
अशरीरं वाव सन्तं न प्रियाप्रिये स्पृशनः ॥

ந ஹ வை ஸஶரீரஸ்யஸதஃ ப்ரியாப்ரியயோரபஹதிரஸ்தி ।
அஶரீரம் வாவ ஸந்தம் ந ப்ரியாப்ரியே ஸ்ப்ருஶனஃ ॥

என்னும் உபநிஷத் வாக்யங்களும் இக்கருத்தையே தான் வலியுறுத்தியுள்ளன.

அறிவைத் தேடு

ஆகவே அறவே துக்கங்கள் போகவேண்டுமாஞல் பிறவி போகவேண்டும். பிறவி போகவேண்டுமாஞல் அதற்குக் காரணமான ப்ரவிருத்தி எனப்படும் கருமங் கள் போக வேண்டும். அது போக வேண்டுமாஞல் அதற்குக் காரணமான தோஷ ங்களெனப்படும் ராகத் வேஷங்கள் போக வேண்டும். அவை போக வேண்டுமாஞல் மித்யாக்ஞானம் எனப்படும் அறியாமை போக வேண்டும் அது போக வேண்டு மாஞல் தத்வக் ஞானத்தை அவசியம் ஒவ்வொருவனும் பெற்றாக வேண்டும்.

तद्यथेषिका तूलमग्नौ प्रोतं प्रदूयेत एवं ह एवंविदः सर्वे पाप्मानः प्रद्युन्ते' छा ।
यथैधांसि समिद्धोऽग्निर्भस्मसात् कुरुतेऽर्जुन ।
ज्ञानाग्निः सर्वकर्माणि भस्मसात्कुरुते तथा ॥

भिद्यते हृदयगन्थिः छिद्यन्ते सर्वसंशयाः ।
क्षीयन्ते चास्य सर्वकर्माणि तस्मिन् दृष्टे परावरे ॥

न हि ज्ञानेन सदृशं पवित्रमिह विद्यते ।

தத்3யதே2ஷிகா தூலமக்3னௌ ப்ரோதம் ப்ரதூ3யேத ஏவம் ஹ ஏவம்வித3: ஸர்வே பாப்மானः ப்ரத்3யுந்தே' சா2 ।
யதை2தா4ம்ஸி ஸமித்3தோ4(அ)க்3நிர்ப4ஸ்மஸாத் குருதே(அ)ர்ஜுன ।
ஜ்ஞாநாக்3னிः ஸர்வகர்மாணி ப4ஸ்மஸாத்குருதே ததா2 ॥

பி4த்3யதே ஹ்ருத3யக3ந்தி2: சி2த்3யந்தே ஸர்வஸம்ஶயாः ।
க்ஷீயந்தே சாஸ்ய ஸர்வகர்மாணி தஸ்மின் த்3ருஷ்டே பராவரே ॥

ந ஹி ஜ்ஞானேன ஸத்3ருஶம் பவித்ரமிஹ வித்3யதே ।

என்பன போன்ற வாக்கியங்களின் கருத்தே இவ்வாறு விளக்கமாக எடுத்துக் கூறப் பட்டுள்ளது. ஆகவே, பிறவிதுக்கம் போக ஞானம் ஒன்றே வழியாகும். வேறு வழியே கிடையாதென்பதே சாஸ்திரங்களின் முடிவாகும். இக்காரணம் பற்றியே தான்

नान्यः पन्थाविद्यते

நான்யः பந்தா2வித்3யதே

என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது.

இக்காரணம் பற்றியே தான்

अज्ञानसर्पदष्टस्य ब्रह्मज्ञानपिधं विना
किं वेदैः किमु शास्त्रैश्य किं मन्त्रैः किमु वोषधैः ।

அஜ்ஞானஸர்பத3ஷ்டஸ்ய ப்3ரஹ்மஜ்ஞானபித4ம் விநா
கிம் வேதை3: கிமு ஶாஸ்த்ரைஶ்ய கிம் மந்த்ரைः கிமு வோஷதை4: ।

என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது.

நியாய சாஸ்திரப்ரவர்தகரான கௌதமரும் இதை ஒப்புக்கொண்டே பேசுகிருர்.

तत्वज्ञानान्निश्रेयसाधिगमः ।
दु:खजन्मप्रवृत्तिदोष मिथ्याज्ञानानामुत्तरोत्तरापाये तदनन्तरापायादपवर्गः ।

தத்வஜ்ஞானாந்நிஶ்ரேயஸாதி⁴க³மঃ ।
து³:க²ஜன்மப்ரவ்ருத்திதோ³ஷ மித்²யாஜ்ஞானாநாமுத்தரோத்தராபாயே
தத³னந்தராபாயாத³பவர்க³ঃ ।

என்பவை கௌதம ஸூத்ரங்களாகும். இதிலிருந்து நாம் காணும் உலகம், அதில் நாம் அனுபவிக்கும் துக்கம் அதற்கான காரணங்கள் யாவையுமே உண்மையல்ல; பொய்யான தோற்றங்களே என்னும் உண்மையும் அறியப்படுகின்றது. அப்படியில்லை யெனில் இவை ஞானத்திஞல் போகவே போகாது.

ज्ञात्वा देवं सर्वाशापहानिर्नान्यः पन्थाश्चेति भूयोवचोभिः ।
इतेः साक्षान्मुक्तिहेतुत्वसिद्धावध्यासत्वं बन्धनस्यार्थसिद्धम् ॥

ஜ்ஞாத்வா தே³வம் ஸர்வாஶாபஹாநிர்னான்யঃ
பந்தா²ஶ்சேதி பூ⁴யோவசோபி⁴ঃ ।
இதேঃ ஸாக்ஷான்முக்திஹேதுத்வஸித்³தா⁴வத்⁴யாஸத்வம்
ப³ந்த⁴னஸ்யார்த²ஸித்³த⁴ம் ॥

ब्रह्मज्ञानं सूचयन्सूत्रकारो बन्धोत्पत्तेर्हेतु विध्वंसनाय ।
एतत्सर्व सूचयामास तस्मादेतत्सर्वे भापते भाष्यकारः ॥

ப்³ரஹ்மஜ்ஞானம் ஸூசயன்ஸூத்ரகாரோ
ப³ந்தோ⁴த்பத்தேர்ஹேது வித்⁴வம்ஸனாய ।
ஏதத்ஸர்வ ஸூசயாமாஸ தஸ்மாதே³தத்ஸர்வே
பா⁴பதே பா⁴ஷ்யகாரঃ ॥

என்பன போன்ற ஆன்றோர் வாக்குகளும் இங்கு கவனத்திற்குரியவைகளாகும்.

இக்கருத்திற்கான காரணத்தையும் விளக்கிக் கூறும் ஒரு ஆன்றோர் வாக்கை யும் கீழே காணலாம்:

सत्यं भाव न वित्तिर्व्यपनुदति यतः कर्मनाइयो घटादिः
मिथ्याभूतं च कर्म क्षपति न तथा वित्तिघात्यं यतस्तत् ।
इत्थं सिद्ध विभागे श्रुतिशिखरगिरा वितिघात्यः प्रतीतो
बन्धो मिथ्येति सिद्धे न तदपतये कर्मजातं समर्थम् ॥

ஸத்யம் பா4வ ந வித்திர்வ்யபனுத3தி யத: கர்மனாஇயோ க4டாதி3:
மித்2யாபூ4தம் ச கர்ம க்ஷபதி ந ததா2 வித்திகா4த்யம் யதஸ்தத் ।
இத்த2ம் ஸித்3த4 விபா4கே3 ஶ்ருதிஶிக2ரகி3ரா விதிகா4த்ய: ப்ரதீதோ
ப3ந்தோ4 மித்2யேதி ஸித்3தே4 ந தத3பதயே கர்மஜாதம் ஸமர்த2ம் ॥

இவ்விஷயத்தையும் பகவான் பகவத்கீதையில் கூறியிருப்பதையும் நாம் காணலாம்.

नासतो विद्यते भावो नाभाको विद्यते सतः

நாஸதோ வித்3யதே பா4வோ நாபா4கோ வித்3யதே ஸத:

என்றும்

मया ततमिदं सर्वे जगदव्यक्त वर्तिना
मत्स्थानि सर्वभूतानि न चाहं तेववस्थितः ॥
न च मत्स्थानि भूतानि पश्य मे योगमैश्वरम् ।

மயா ததமித3ம் ஸர்வே ஜக3த3வ்யக்த வர்திஞ
மத்ஸ்தா2னி ஸர்வபூ4தானி ந சாஹம் தேவவஸ்தி2த: ॥
ந ச மத்ஸ்தா2னி பூ4தானி பஶ்ய மே யோக3மைஶ்வரம் ।

என்றும் கூறும் பகவான் இக்கருத்தையேதான் வலியுறுத்துகிறர்.

न निरूपयितुं शक्या विस्पष्टं भागते च या ।
सा मायेतीन्द्रजलादौ लंकाः संप्रतिपेदिरे ।
यद मद्भासमानं तन्मिथ्या स्वप्नगजादिवत् ॥

ந நிரூபயிதும் ஶக்யா விஸ்பஷ்டம் பா4க3தே ச யா ।
ஸா மாயேதீந்த்3ரஜலாதௌ3 லங்கா: ஸம்ப்ரதிபேதி3ரே ।
யத3 மத்3பா4ஸமானம் தன்மித்2யா ஸ்வப்னக3ஜாதி3வத் ॥

என்று வித்யாரண்யாளும் கூறியிருக்கிறர்கள்.

அந்த தத்வக்ஞானத்தைப் புகட்டவேதான் உபநிஷத்துக்களும் ப்ரம்ம ஸூத்ரங்களும் அவற்றின் கருத்துக்களைத் தெளிவாக விளக்கும் ஆசார்ய சங்கர பாஷ்யங்களும், அவற்றின் உரைகளும், கீதை போன்ற நூல்களு தோன்றியிருக்கின்றன. இக்கருத்தை விளக்கிக் கூறும் ஒரு ச்லோகத்தையும் கீழே காணலாம்.

इत्थं यः कर्मबद्धो भ्रमति परवशः प्राणमृजन्ममन्धैः
दुःखस्यान्नं न वेत्ति सारति न च जनिवातमज्ञान योगत् ।
तं सर्वानर्थ मूलप्रशम विविना स्वात्मराज्येऽनिषेक्तुं
तात्पर्घेण प्रवृत्ताः तिशिखरगिरः सूत्र भाष्यादयश्च ॥

இத்த²ம் யஃ கர்மப³த்³தோ⁴ ப்⁴ரமதி பரவஶஃ ப்ராணம்ருஜன்மமன்கை⁴ஃ
து³ஃக²ஸ்யான்னம் ந வேத்தி ஸாரதி ந ச ஜனிவாதமஜ்ஞான யோக³த் ।
தம் ஸர்வானர்த² மூலப்ரஶம விவினா ஸ்வாத்மராஜ்யே(அ)நிஷேக்தும்
தாத்பர்கே⁴ண ப்ரவ்ருத்தாஃ திஶிக²ரகி³ரஃ ஸூத்ர பா⁴ஷ்யாத³யஶ்ச ॥

அறியாமையின் காரணமாகவே ஒவ்வொரு ஜீவனும் முன் கூறிய முறையில் காமவசப்பட்டவனுய் சர்மவசப்பட்டவனுய் அவற்றின் பயன்களை அனுபவிப்பதற் காகப் பற்பல பிறவிகளை அடைவதற்காக குடை ராட்டினம் போன்று இங்குமங்கும் தொட்டில் ராட்டினம் போன்று மேலும் கீழுமாகச் சுற்றிக்கொண்டேயிருக்கின்ருன் துக்கங்களின் எல்லே யாதெனவும் அறிய முடியாமலிருக்கிருன். தானடைந்த எண்ண ற்ற பிறவிகளை நினைத்துப் பார்க்கும் திறனற்றவனுகவும் இருக்கிருன். இவ்வாறு எண்ணற்ற துன்பங்களுக்கும் அடிப்படைக் காரணமாகவுள்ள அறியாமையைப் போக்கி

आत्मलाभान्नपरं किञ्चित

ஆத்மலாபா⁴ன்னபரம் கிஞ்சித

என்ற ஆன்ருேர் வாக்குப்படி ஆத்மலாபமெனப்படும் மோக்ஷ ஸாம்ராஜ்யத்தில் ஒவ்வொரு ஜீவனையும் பட்டாபிஷேகம் செய்வித்து நிலைக்கச் செய்வதென்ற ஒரே நோக்கத்துடனேயே உபநிஷத்துக்களும் வ்யாஸ ஸூத்ரங்களும் பகவத்பாத பாஷ்ய ங்களும் அவற்றின் உரை நூல்களும் அவற்றைத் தழுவி எழுதப்பட்டுள்ள ஏனைய நூல் களும் ஏற்பட்டுள்ளன என்பதே இச்சுலோகத்தின் கருத்தாகும்.

'तं त्वौपनिषदं त्वा पुरुपं पृच्छामि'
सर्वे वेदा यत्पदमामनन्ति तपांसि सर्वाणि च यद्वदन्ति'
यदिच्छन्तो ब्रह्मचर्ये चरन्ति तत्ते पदं संग्रहेण ब्रवीमि

वेदैश्च सर्वैरहमेव वेद्यः

ऋषिभिर्वहुधा गीतं छन्दोभिर्विविधैः पृथक
ब्रह्मसूत्रपदंश्चैव हेतुमद्भिर्निनिश्चितैः ॥

'தம் த்வௌபநிஷத³ம் த்வா புருபம் ப்ருச்சா²மி'
ஸர்வே வேதா³ யத்பத³மாமனந்தி தபாம்ஸி ஸர்வாணி ச யத்³வத³ந்தி'
யதி³ச்ச²ந்தோ ப்³ரஹ்மசர்யே சரந்தி தத்தே பத³ம் ஸங்க்³ரஹேண ப்³ரவீமி

வேதை³ஶ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்³ய:

ருஷிபி⁴ர்வஹுதா⁴ கீ³தம் ச²ந்தோ³பி⁴ர்விவிதை⁴: ப்ருத²க
ப்³ரஹ்மஸூத்ரபத³ம்ஶ்சைவ ஹேதுமத்³பி⁴ர்னிநிஶ்சிதை: ॥

என்பன போன்ற வாக்யங்கள் இங்கு கவன கவனத்திற்குரியன.

ஆன்ம அறிவைப் பெறாமலேயே துக்கங்களிலிருந்து விடுபடுவது என்பது முடியவே முடியாதென்பதையும் கீழ்க்காணும் சுலோகத்தால் உணரலாம்.

यदा चर्मवदाकाशं वेष्टयिष्यन्ति मानवाः ।
तदा देवमविज्ञाय दुःखस्यान्तो भविष्यति ॥

யதா³ சர்மவதா³காஶம் வேஷ்டயிஷ்யந்தி மானவா: ।
ததா³ தே³வமவிஜ்ஞாய து³:க²ஸ்யாந்தோ ப⁴விஷ்யதி ॥

என்றைக்கு ஒருவன் ஒரு தோலைப் போன்று ஆகாயத்தையும் சுருட்டி மடித்து எடுப் பானே அன்றைக்குத் தான் ஆன்ம அறிவைப் பெறாமலேயே துக்கத்தைப் போக்க முடியும். அதுவும் முடியாத ஒன்றுகும்; அது போல் இதுவும் முடியாத ஒன்றுகும் என்பதே இந்த சுலோகத்தின் கருத்தாகும்.

எந்த அறிவு உண்மையறிவு?

இது வரை, நாம் அனுபவிப்பதெல்லாம் துக்கமே யென்றும், அதற்கெல்லாம் அடிப்படைக் காரணமாயிருப்பது அறியாமையே என்றும் அதைப் போக்க வல்லது அறிவு ஒன்றே என்றும் காரணங்களுடன் எடுத்துக்காட்டப்பட்டது. **ज्ञानयोगा** ம் என்னுமிடத்தில் **ज्ञान** மென்னும் பதம் இதையே தான் குறிப்பிடுகின்றது. இவ்விடம் ஞானம் என்பதாக எந்த ஞானத்தை பகவான் குறிப்பிடுகிறுர் என்பதையும் நாம் கவனிக்க வேண்டும். ஏனெனில் ஞானத்திலும் பல வகைகள் இருப்பதாகவே நாம் மயங்குகிறோம். பகவானே ஞானமென்பது குறிப்பிட்ட ஒன்றேதான்; மற்றவை யாவும் அக்ஞானங்களேயாகும் என்று தீர்மானமாகக் கூறியிருக்கிறுர். ஆகவே அவ்விஷயத்தையும் நாம் நம் கவனத்திற்குச் சிறிது கொண்டுவர வேண்டியது இன்றியமையாததாகின்றது.

பகவத்கீதையில் க்ஷேத்ரக்ஷேத்ரக்ஞவிபாகயோகம் எனப்படும் பதிமூன்றும் அத்யாயத்தில் இரண்டாம் சுலோகத்தில் என்று பகவான் கூறியிருக்கிறுர். அதாவது க்ஷேத்ரமெனப்படும் ஜடப்பொருள்களிலிருந்து க்ஷேத்ரக்ஞன் என்பவனைப் பிரித்து

எஞ்சியுள்ள தன்மையில் காணப்படும் ஸ்வரூபமே க்ஷேத்ரக்ஞனெனப்படும் ஆத்மா வின் உண்மையான ஸ்வரூபம். மற்றவையெல்லாம் உபாதிகளின் காரணமாக ஏற்பட்ட வெறும் தோற்றங்களே என்று ஏற்படும் ஞானமே உண்மையான ஞானம் என்பது எனது அபிப்பிராயம் என்பது இதன் கருத்தாகும்.

இவ்வத்தியாயத்திலேயே இக்கருத்திற்கே முத்திரை வைப்பது போல மேலே யும்

एतज्ज्ञानमिति प्रोक्तमज्ञानं यदतोऽन्यथा ॥

ஏதஜ்ஜ்ஞானமிதி ப்ரோக்தமஜ்ஞானம் யத³தோ(அ)ன்யதா² ॥

என்றும் கூறியிருக்கிறுர். கீழே குறிப்பிட்டுள்ள ஞானம் ஒன்றே உண்மையான ஞானம், மற்றவை யெல்லாம் அக்ஞானங்களே. அதாவது அறியாமையின் அடிப்படையில் தோன்றும் ப்ராந்திக் ஞானங்களே என்பதே இதன் கருத்தாகும்.

க்ஷேத்ரம் என்பது எது?

க்ஷேத்ரம் என்பது எது, க்ஷேத்ரக்ஞன் என்பவன் யார் என்பதையும் பகவானே விளக்கமாகக் கூறியிருக்கிறுர். அதையும் சற்று கவனிப்போம்: - முதலில்

'इदं शरीरं कौन्तेय क्षेन्न मित्यभिधीयत'

'இத³ம் ஶரீரம் கௌந்தேய க்ஷேன்ன மித்யபி⁴தீ⁴யத'

என்று சுருக்கமாக இந்த சரீரத்தை மட்டும் க்ஷேத்ரமெனக் குறிப்பிட்டுவிட்டுப் பினனர்,

महाभूतान्यहङ्कारो बुद्धिरव्यक्तमेव च ।
इन्द्रियाणि दशैकं च पञ्च चेन्द्रियगोचराः ॥ १३.६ ॥

மஹாபூ⁴தான்யஹங்காரோ பு³த்³தி⁴ரவ்யக்தமேவ ச ।
இந்த்³ரியாணி த³ஶைகம் ச பஞ்ச சேந்த்³ரியகோ³சரா: ॥ 13|6 ॥

इच्छा द्वेषः सुखं दुःखं सङ्घातश्चेतनाधृतिः।
एतत्क्षेत्रं समासेन सविकारमुदाहृतम् ॥ १३.७ ॥

இச்சா² த்³வேஷ: ஸுக²ம் து³:க²ம் ஸங்கா⁴தஶ்சேதனாத்⁴ருதி:।
ஏதத்க்ஷேத்ரம் ஸமாஸேன ஸவிகாரமுதா³ஹ்ருதம் ॥ 13.7 ॥

என்று மாறுபடும் தன்மையுள்ள இவைகளெல்லாம் சேர்ந்தே க்ஷேத்ரமெனப்படுகிறது என அதை விவரித்திருக்கின்றுர்.

யார் க்ஷேத்ரக்ஞன்

அவ்வாறே

इदं शरीरं कौन्तेय क्षेत्रमित्यभिधीयते।
एतद्यो वेत्ति तं प्राहुः क्षेत्रज्ञ इति तद्विदः ॥ १३.२ ॥

இத³ம் ஶரீரம் கௌந்தேய க்ஷேத்ரமித்யபி⁴தீ⁴யதே।
ஏதத்³யோ வேத்தி தம் ப்ராஹு꞉ க்ஷேத்ரஜ்ஞ இதி தத்³வித³꞉ ॥ 13.2 ॥

என்று முதலில் சுருக்கமாக ப்ரத்யகாத்மாவையே க்ஷேத்ரக்ஞன் எனக் குறிப்பிட்டு விட்டு

पुरुषः प्रकृतिस्थो हि भुङ्क्ते प्रकृतिजान्गुणान्।
कारणं गुणसङ्गोऽस्य सदसद्योनिजन्मसु ॥ १३.२२ ॥

புருஷ꞉ ப்ரக்ருதிஸ்தோ² ஹி பு⁴ங்க்தே ப்ரக்ருதிஜான்கு³ணான்।
காரணம் கு³ணஸங்கோ³(அ)ஸ்ய ஸத³ஸத்³யோநிஜன்மஸு ॥ 13.22 ॥

उपद्रष्टाऽनुमन्ता च भर्ता भोक्ता महेश्वरः।
परमात्मेति चाप्युक्तो देहेऽस्मिन्पुरुषः परः ॥ १३.२३ ॥

உபத்³ரஷ்டா(அ)னுமந்தா ச ப⁴ர்தா போ⁴க்தா மஹேஶ்வர꞉।
பரமாத்மேதி சாப்யுக்தோ தே³ஹே(அ)ஸ்மின்புருஷ꞉ பர꞉ ॥ 13.23 ॥

என்பன போன்ற பல சுலோகங்களால் அதையே பல வகைகளில் விளக்கியிருக் கின்றார்.

பயன் என்ன?

முடிவில்

क्षेत्रक्षेत्रज्ञयोरेवमन्तरं ज्ञानचक्षुषा।
भूतप्रकृतिमोक्षं च ये विदुर्यान्ति ते परम् ॥ १३.३५ ॥

க்ஷேத்ரக்ஷேத்ரஜ்ஞயோரேவமந்தரம் ஜ்ஞானசக்ஷுஷா।
பூ⁴தப்ரக்ருதிமோக்ஷம் ச யே விது³ர்யாந்தி தே பரம் ॥ 13.35 ॥

என்று இந்த அறிவைப் பெற்றவர்களே பரப்ராப்தி யெனப்படும் மோக்ஷத்தை அதாவது துக்கஸம்பந்தமே இல்லாத இருக்க முடியாத உண்மையான அகண்டான ந்த நிலையை இவ்விடமே அடைகின்றார்கள் என்றும் கூறியிருக்கிறார்.

इहैव सन्तोऽथ विद्मस्तद्वयं न चेदिहा वेदिन्महती विनष्टिः ।
ये तद्विदुरमृतास्ते भवन्ति अवेतरे दुःखमेवा पियन्ति ॥

ब्रह्मविदाप्नोति परं ब्रह्मविद् ब्रह्मत्र भवति ।
ब्रह्मव सन् ब्रह्म। प्येति तरति शे कमात्मवित् ॥

आत्मानं चेद्विजानीयात् अयमस्मीति पूरुषः
किमिच्छन् कस्य कामाय शरीरमनुसंज्वरेत् ।
ज्ञात्वा देवं सर्वपाशापहानिः क्षीणैः क्लेशैः जन्ममृत्युप्रहाणिः ॥

यावानर्थ उदपाने सर्वतः संप्लुतोदके ।
तावान्सर्वेषु वेदेषु ब्राह्मणस्य विजानतः ॥

இஹைவ ஸந்தோ(அ)த² வித்³மஸ்தத்³வயம் ந சேதி³ஹா
வேதி³ன்மஹதீ விநஷ்டி: ।
யே தத்³விது³ரம்ருதாஸ்தே ப⁴வந்தி அவேதரே
து³:க²மேவா பியந்தி ॥

ப்³ரஹ்மவிதா³ப்னோதி பரம் ப்³ரஹ்மவித்³ ப்³ரஹ்மத்ர ப⁴வதி ।
ப்³ரஹ்மவ ஸன் ப்³ரஹ்ம। ப்யேதி தரதி ஶே கமாத்மவித் ॥

ஆத்மானம் சேத்³விஜானீயாத் அயமஸ்மீதி பூருஷ:
கிமிச்ச²ன் கஸ்ய காமாய ஶரீரமனுஸஞ்ஜ்வரேத் ।
ஜ்ஞாத்வா தே³வம் ஸர்வபாஶாபஹானி: க்ஷீணை:
க்லேஶை: ஜன்மம்ருத்யுப்ரஹாணி: ॥

யாவானர்த² உத³பானே ஸர்வத: ஸம்ப்லுதோத³கே ।
தாவான்ஸர்வேஷு வேதே³ஷு ப்³ராஹ்மணஸ்ய விஜானத: ॥

என்பன போன்ற வாக்யங்களும் இதற்குப் பிரமாணங்களாகும்.

अनन्दा नाम ते लोका अन्धेन तमसावृताः ।
तांस्ते प्रेत्याभिगच्छन्ति अविद्वांसोऽबुधो जनाः ॥

असुर्या नाम ते लोका अन्धेन तमसावृताः ।
तांस्ते प्रेत्याभिगच्छन्ति ये के चात्महनो जनाः ॥

योऽन्यथा सन्तमात्मानमन्यथा प्रतिपद्यते ।
किं तेन न कृतं पापं चोरेणात्मापहारिणा ॥

அனந்தா³ நாம தே லோகா அந்தே⁴ன தமஸாவ்ருதா: ।
தாம்ஸ்தே ப்ரேத்யாபி⁴க³ச்ச²ந்தி அவித்³வாம்ஸோ(அ)பு³தோ⁴ ஜனா: ॥

அஸுர்யா நாம தே லோகா அந்தே⁴ன தமஸாவ்ருதா: ।
தாம்ஸ்தே ப்ரேத்யாபி⁴க³ச்ச²ந்தி யே கே சாத்மஹனோ ஜனா: ॥

யோ(அ)ன்யதா² ஸந்தமாத்மானமன்யதா² ப்ரதிபத்³யதே ।
கிம் தேன ந க்ருதம் பாபம் சோரேணாத்மாபஹாரிணா ॥

என்பன போன்ற அறியாமையை இகழ்ந்து கூறும் வசனங்களும் இங்கு நிஜனவிற் குரியன.

'आत्मा वारे द्रष्टव्यः' एप आत्मापहतपाप्मा-सोन्वेष्टव्यः
तमेवैकं जानथ आत्मानमन्या वाचों किमुञ्चथ ।

'ஆத்மா வாரே த்³ரஷ்டவ்ய:' ஏப ஆத்மாபஹதபாப்மா-ஸோன்வேஷ்டவ்ய:
தமேவைகம் ஜானத² ஆத்மானமன்யா வாசோம் கிமுஞ்சத² ।

என்பன போன்ற உபநிஷத்வாக்யங்களும் யாவரும் பெற வேண்டியது ஆன்ம அறிவே என்ற இக்கருத்தையே வலியுறுத்துகின்றன.

'अयमात्मा ब्रह्म' 'आत्मा च ब्रह्म'

'அயமாத்மா ப்³ரஹ்ம' 'ஆத்மா ச ப்³ரஹ்ம'

என்ற வாக்யங்களின் படி ஆத்மா என்பதும் ப்ரம்மம் என்பதும் ஒரே தத்துவமே யன்றி வேறல்ல.

'झेलज्ञं चापि मां विद्धि सर्वक्षेषेषु भारत'

'ஜே²லஜ்ஞும் சாபி மாம் வித்³தி⁴ ஸர்வக்ஷேஷேஷு பா⁴ரத'

என்று கூறும் பகவானும் இக்கருத்தையே தான் வலியுறுத்துகின்ருர். ஆகவே உபநிஷத்துக்களில் ஆத்மக் ஞானம் என்ருல் ஆத்மாவேதான் ப்ரம்மம் என்னும் ஞானமே என்றும் ப்ரம்மக் ஞானமென்ருல் ப்ரம்மமே தான் எல்லா சரீரங்களிலும் ஆத்மாவாக இருப்பது என்னும் ஞானமே என்றும் கொள்ள வேண்டும்.

तत्सृष्ट्वा तदेवानुप्राविशत् स एतया द्वारा प्रापद्यत अनेन जीवेनात्मानानुप्रविश्य नामरूपे व्याकरवाणि छा - स एष इह प्रविष्ट आनखाग्रेभ्यः ।

தத்ஸ்ருஷ்ட்வா ததே³வானுப்ராவிஶத் ஸ ஏதயா த்³வாரா ப்ராபத்³யத அனேன ஜீவேனாத்மானானுப்ரவிஶ்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணி சா² - ஸ ஏஷ இஹ ப்ரவிஷ்ட ஆநகா²க்³ரேப்⁴ய: ।

என்பன போன்ற ப்ரவேச வாக்யங்கள் மிகமிகத் தெளிவாக இக்கருத்தையே வலியுறுத்தியிருக்கின்றன. ஆகவே பகவத் ப்ரஸாதத்தால் உத்தராயண மார்கமாக ப்ரம்மாதி லோகங்களையடைந்து அங்குள்ள போகத்தையனுபவிப்பதே மோக்ஷமென்பது தவறாகும். அவையெல்லாம் உபாஸனையின் பயனேயன்றிஞானத்தின் பயனாகாது. அறியப்படுவதே ப்ரம்மமாகும். உபாஸிக்கப்படுவதல்ல என்று கேனோபநிஷத் வற்புறுத்தியிருக்கின்றது.

'तदेव ब्रह्मत्वं विद्विनेदं यदितमुपासते'

'ததே³வ ப்³ரஹ்மத்வம் வித்³வினேத³ம் யதி³தமுபாஸதே'

என்று பலமுறையல்லவா கூறப்பட்டுள்ளது? மற்றும் நான் வேறு பிரம்மம் வேறு என்று அறிபவனையும் ப்ருஹதாரண்யகம் இகழ்ந்து கூறியிருக்கின்றது.

अथ योऽन्यां देवतामुपास्तेऽन्योऽसावन्योऽहमस्मी ते ज स वेद ।
यथा पशुरेवं स देवानाम् । तस्मादेषां तन्न प्रियं यदेतन्मनुष्या विद्युः ।
बृ-१-४-१०

அத² யோ(அ)ன்யாம் தே³வதாமுபாஸ்தே(அ)ன்யோ(அ)ஸாவன்யோ (அ)ஹமஸ்மீ தே ஜ ஸ வேத³ ।
யதா² பஶுரேவம் ஸ தே³வானாம் । தஸ்மாதே³ஷாம் தன்ன ப்ரியம் யதே³தன்மனுஷ்யா வித்³யு: । ப்³ரு-1-4-10

என்பது ப்ருஹதாரண்யக வாக்யம்.

'अथ येऽन्यथातो विदुरन्यराजानस्ते क्षय्यलोका भवन्ति'

'அத² யே(அ)ன்யதா²தோ விது³ரன்யராஜானஸ்தே க்ஷய்யலோகா ப⁴வந்தி'

என்பன போன்ற உபநிஷத்வாக்யங்களும் இங்கு கவனத்திற்குரியன.

ஞானம் யோகமெனப்படுவதேன்?

இவ்வாறு இந்த ஞானம் நம்மை நமது உண்மையான நிலையை அடைவிப்பதனாலேயே யோகமெனவும் பகவானால் குறிப்பிடப்பட்டது. வடமொழியில் வியோகமென்றால் பிரிவு. யோகமென்றால் சேர்க்கையென்பதும் பொருள். இவ்விடம் சேர்த்து வைக்கும் காரணத்தால் ஞானம் யோகமெனப்படுகின்றது என்னும் கருத்தையும்

युज्यते अनेन इति योगः । ज्ञानमेव योगः ज्ञानयोगः ।

யுஜ்யதே அனேன இதி யோக³ꞏ । ஜ்ஞானமேவ யோக³ꞏ ஜ்ஞானயோக³ꞏ ।

என்றும் கூறுமாற்றல் ஆதிசங்கர பகவத்பாதரும் எடுத்துக்காட்டியிருக்கின்ருர். பாணினியும்

युजिर् योगे

யுஜிர் யோகே³

(1444) என்று கூறியிருக்கிருர்.

நாம் என்ன செய்ய வேண்டும்?

ஆகவே நாம் செய்யவேண்டியதென்ன என்பதையும் பகவானே பதினாரும் அத்யாயத்தில் கூறியிருக்கின்ருர். அதையும் நாம் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும்.

त्रिविधं नरकस्येदं द्वारं नाशनमात्मनः ।
कामः क्रोधस्तथा लोभस्तस्मादेतत्रयं त्यजेत् ॥

த்ரிவித⁴ம் நரகஸ்யேத³ம் த்³வாரம் நாஶனமாத்மனꞏ ।
காமꞏ க்ரோத⁴ஸ்ததா² லோப⁴ஸ்தஸ்மாதே³தத்ரயம் த்யஜேத் ॥

ஆசை, கோபம். பேராசை என்ற இம்மூன்றுமே நமக்குப் பலவிதமான துன்பங்களுக்குக் காரணமாகி பேரினபத்தை நாம் அடையமுடியாமல் செய்கின்றன. ஆகவே அறவே இவற்றை விட்டொழிக்க வேண்டும் என்பதே இதன் கருத்தாகும்.

இக்கருத்தையே வலியுறுத்தும் மற்ெருரு சுலோகத்தையும் பார்ப்போம்.

शक्नोतीहैव यः सोढुं प्रावशरीरविम क्षणात् ।
कामक्र. धोद्भवं वेगं स युक्तः स सुखी नरः ॥

ஶக்னோதீஹைவ யꞏ ஸோடு⁴ம் ப்ராவஶரீரவிம க்ஷணாத் ।
காமக்ர। தோ⁴த்³ப⁴வம் வேக³ம் ஸ யுக்தꞏ ஸ ஸுகீ² நரꞏ ॥

இவற்றை விட்டொழிப்பதையும் இப்பிறவிக்குள்ளேயே செய்வதுதான் சாலச் சிறந்ததாகும் என்பதே இதன் கருத்தாகும். இக்காரணம்பற்றியே தான்

अवकाशों न दातव्यः काम देना महक चित्

அவகாஶோம் ந தா³தவ்யꞏ காம தே³ஞ மஹக சித்

என்று ஆன்ேருர்களும் கூறியிருக்கிருர்கள்.

அவ்வாறு அறவேவிட்டொழிப்பதும் இயற்கைக்கு முரணுயிருப்பதால் யாவருக்கும் முடியாதென்பதையும் பகவான் உணராமலில்லை. ஆகவேதான் இரண்டாம் அத்தியாயத்திலேயே கீழ்வருமாறு கூறியிருக்கிருர்.

रागद्वेषवियुक्तैस्तु विषयानिन्द्रियैश्चरन् ।
आत्मवश्यैर्विधेयात्मा प्रसादमधिगच्छति ॥ २.६४ ॥

ராக³த்³வேஷவியுக்தைஸ்து விஷயானிந்த்³ரியைஶ்சரன் ।
ஆத்மவஶ்யைர்விதே⁴யாத்மா ப்ரஸாத³மதி⁴க³ச்ச²தி ॥ 2.64 ॥

நிதானமான நோக்குடன் பற்ருே பதட்டமோ இல்லாமல் விஷயங்களை அனுபவித்தால் அவ்வளவு அதிகமான துன்பங்கள் ஏற்படாமல் மனது சிறிதளவு தெளிவு பெற்றிருக்கும் என்பதே இதன் கருத்தாகும்.

வழி என்ன?

இனி இத்தகைய ஞானத்தைப் பெறுவதற்கான உபாயங்கள் யாவை என்பதையும் கவனிப்போம். அவற்றையும் பகவான் பதின்மூன்றும் அத்யாயம் ஏழு முதலான பதினொன்று ஈருன சுலோகங்களில் சுருக்கமாகக் கூறியிருக்கின்ருர்.

अमानित्वमदम्भित्वमहिंसा क्षान्तिरार्जवम्।
आचार्योपासनं शौचं स्थैर्यमात्मविनिग्रहः ॥ १३.८ ॥

அமானித்வமத³ம்பி⁴த்வமஹிம்ஸா க்ஷாந்திரார்ஜவம்।
ஆசார்யோபாஸனம் ஶௌசம் ஸ்தை²ர்யமாத்மவிநிக்³ரஹ꞉ ॥ 13.8 ॥

इन्द्रियार्थेषु वैराग्यमनहङ्कार एव च।
जन्ममृत्युजराव्याधिदुःखदोषानुदर्शनम् ॥ १३.९ ॥

இந்த்³ரியார்தே²ஷு வைராக்³யமனஹங்கார ஏவ ச।
ஜன்மம்ருத்யுஜராவ்யாதி⁴து³꞉க²தோ³ஷானுத³ர்ஶனம் ॥ 13.9 ॥

असक्तिरनभिष्वङ्गः पुत्रदारगृहादिषु ।
नित्यं च समचित्तत्वमिष्टानिष्टोपपत्तिषु ॥ १३.१० ॥

அஸக்திரனபி⁴ஷ்வங்க³꞉ புத்ரதா³ரக்³ருஹாதி³ஷு ।
நித்யம் ச ஸமசித்தத்வமிஷ்டாநிஷ்டோபபத்திஷு ॥ 13.10 ॥

मयि चानन्ययोगेन भक्तिरव्यभिचारिणी ।
विविक्तदेशसेवित्वमरतिर्जनसंसदि ॥ १३.११ ॥

**மயி சானன்யயோகே³ன ப⁴க்திரவ்யபி⁴சாரிணீ ।
விவிக்ததே³ஶஸேவித்வமரதிர்ஜனஸம்ஸதி³ ॥ 13.11 ॥**

**अध्यात्मज्ञाननित्यत्वं तत्त्वज्ञानार्थदर्शनम् ।
एतज्ज्ञानमिति प्रोक्तमज्ञानं यदतोऽन्यथा ॥ १३.१२ ॥**

**அத்⁴யாத்மஜ்ஞானநித்யத்வம் தத்த்வஜ்ஞானார்த²த³ர்ஶனம் ।
ஏதஜ்ஜ்ஞானமிதி ப்ரோக்தமஜ்ஞானம் யத³தோ(அ)ன்யதா² ॥ 13.12 ॥**

(1) தற்புகழ்ச்சியில்லாமை (2) தான் செய்யும் நற்காரியங்களை வெளியிடாமை (3) பிராணிகளுக்கு எவ்விதத் தொல்லையும் கொடாமை (4) பிறர் குற்றங்களைக் கண்டு வெகுளாமை (5) பேச்சிலும் நடத்தையிலும் நேர்மை (6) ஆசார்யனுக்குச் செய்யும் பணிவிடை (7) உடல் உள்ளம் இவற்றின் தூய்மை (8) மோக்ஷ வழியிலேயே நிலைத்திருத்தல் (9) உடலையும் உள்ளத்தையும் நல்வழி நிறுத்தல் (10) சிற்றின்பங் களில் பற்றற்ற தன்மை (10) 'நான்' என்ற எண்ணமின்மை (12) பிறப்பு இறப்பு, மூப்பு, நோய் இவைகளால் ஏற்படும் துன்பங்களை மறவாமலிருத்தல் (13) ஆசையின்மை (14) மனைவி, மக்கள், மனைகள் போன்றவற்றில் பற்றில்லாமை (15) எதிலும் எப்பொழுதும் வெறுப்பு விருப்பு இல்லாத தன்மை (16) பகவத் ஸ்வரூபத்தில் மாறாத பக்தி (17) தனிமையில் விருப்பம் (18) பாமர ஜனங்களின் கூட்டத்தில் கலந்து கொள் ளாமை (19) இடையறாத ஆன்மசிந்தனம், (20) மோக்ஷ நிலையின் தன்மையை எப்பொழுதும் சிந்தனை செய்தல் இவையாவும் ஆன்ம அறிவை நாம் பெற உபாயங்க ளாகும் என்பதே இந்த சுலோகங்களின் கருத்தாகும். இவற்றைப் பெற்றிருக்கும் தன்மையையே

साधनचतुष्ध्य सम्पत्रिः

ஸாத⁴னசதுஷ்த்⁴ய ஸம்பத்ரிః

எனச்சுருக்கமாகக் கூறுகின்றார்கள்.

एतद्ध स्म वै तत्पूर्वे विद्वांसः प्रजां न कामयन्ते किं प्रजया करिष्यामो येषां नोऽयमात्माऽयं लोक इति ते हस्म पुलैषणा- याच लोकैणायाश्च व्युत्थायाथ भिक्षाचर्ग चरन्ति । तस्मा- देवविच्छान्तो दान्त उपरस्तितिक्षुः समाहितः श्रद्वावित्तो भूत्वामन्येवात्मानं पश्यति सर्वात्मानं पश्यति ॥

ஏதத்³த⁴ ஸ்ம வை தத்பூர்வே வித்³வாம்ஸః ப்ரஜாம் ந காமயந்தே கிம் ப்ரஜயா கரிஷ்யாமோ யேஷாம் நோ(அ)யமாத்மா(அ)யம் லோக இதி தே ஹஸ்ம புலைஷணா- யாச லோகைணாயாஶ்ச வ்யுத்தா²யாத² பி⁴க்ஷாசர்க³ சரந்தி । தஸ்மா- தே³வவிச்சா²ந்தோ தா³ந்த உபரஸ்திதிக்ஷுः ஸமாஹிதः ஶ்ரத்³வாவித்தோ பூ⁴த்வாமன்யேவாத்மானம் பஶ்யதி ஸர்வாத்மானம் பஶ்யதி ॥

என்பன போன்ற உபநிஷத்வாக்யங்களே கீழ்க்கூறியுள்ள விஷயங்களுக்கு பிரமாண ங்களாகும்.

ஞான நிஷ்டை என்றால் என்ன?

आसुप्तेरास्मृतेः कालं नयेद्वेदान्तचिन्तया ।

ஆஸுப்தேராஸ்ம்ருதே꞉ காலம் நயேத்³வேதா³ந்தசிந்தயா ।

என்ற வாக்யப்படி அல்லும் பகலும் இவைகளைப் பெறுவதிலேயே நாம் முழுமூச் சுடன் ஈடுபட்டிருக்கும் நிலையே எனப்படும். ஞான நிஷ்டையேதான் நாம் முற்கூறிய காரணத்தால் ஞானயோக நிஷ்டை என்றும் கூறப்படுகின்றதேயன்றி வேறில்லை. பன்னிரண்டாம் அத்யாயம் 13 முதலான 19 ஈறுன ஏழு சுலோகங்களில் பகவான் கூறியுள்ள விஷயங்களையும் நாம் இங்கு நினைவில் கொள்ளவேண்டும். மற்றும்

चेतसा सर्वकर्माणि मयि संन्यस्य मत्परः ।
बुद्धियोगमुपाश्रित्य मच्चित्तः सततं भत्र ॥ १८.५७ ॥

अनन्याश्चिन्तयन्तो मां ये जनाः पर्युपासते ।
तेषां नित्याभियुक्तानां योगक्षेमं वहाम्यहम् ॥ ९.२२ ॥

सर्वधर्मान्परित्यज्य मामेकं शरणं व्रज ।
अहं त्वा सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि मा शुचः ॥ १८.६६ ॥

तद्बुद्ध्यस्तदात्मानस्तन्निष्ठाः तत्परायणाः
गच्छन्त्यपुनरावृत्तिं ज्ञाननिधूतकल्मषाः ॥ ५.१७ ॥

मच्चित्ता मगतप्राणा बोधयन्तः परस्परम् ।
कथयन्तश्च मां नित्यं तुभ्यन्ति च रमन्ति च ॥ १०.९ ॥

சேதஸா ஸர்வகர்மாணி மயி ஸம்ந்யஸ்ய மத்பர꞉ ।
பு³த்³தி⁴யோக³முபாஸ்ரித்ய மச்சித்த꞉ ஸததம் ப⁴த்ர ॥ 18.57 ॥

அனன்யாஸ்சிந்தயந்தோ மாம் யே ஜனா꞉ பர்யுபாஸதே ।
தேஷாம் நித்யாபி⁴யுக்தானாம் யோக³க்ஷேமம் வஹாம்யஹம் ॥ 9.22 ॥

ஸர்வத⁴ர்மான்பரித்யஜ்ய மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ ।
அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்⁴யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மா ஶுச꞉ ॥ 18.66 ॥

தத்³பு³த்³த்⁴யஸ்ததா³த்மானஸ்தந்நிஷ்டா²: தத்பராயணா:
க³ச்ச²ந்த்யபுனராவ்ருத்திம் ஜ்ஞானநிதூ⁴தகல்மஷா: ॥ 5.17 ॥

மச்சித்தா மக³தப்ராணா போ³த⁴யந்த: பரஸ்பரம் ।
கத²யந்தஶ்ச மாம் நித்யம் துஷ்⁴யந்தி ச ரமந்தி ச ॥ 10.9 ॥

என்பன போன்றவசனங்களும் இங்கு கவனத்திற்குரியன.

तचिन्तनं तत्कथन मन्योन्यं तत्प्रबोधनम् ।
एतदेकपरत्वं च नाथासं विदुबुवा: ॥

தசிந்தனம் தத்கத²ன மன்யோன்யம் தத்ப்ரபோ³த⁴னம் ।
ஏததே³கபரத்வம் ச நாதா²ஸம் விது³பு³வா: ॥

என்ற வித்யாரண்ய வசனமும் இக்கருத்தையே வலியுறுத்துகிறது.

तमेवैकं जानथ आत्मानमन्या वाचो विमुञ्च
तमेव धीरो विज्ञाय प्रज्ञां कुर्वीत ब्राह्मण: ।
नानुध्या याद्बहुन्शब्दान्बाचो बिग्लापनं हि तत् ॥
यच्छेद्वाङ्मनसी प्राज्ञस्तद्यच्छेज्ज्ञान आत्मनि ।
ज्ञानमात्मनि महति नियच्छेत्तद्यच्छेच्छान्त आत्मनि ॥

தமேவைகம் ஜானத² ஆத்மானமன்யா வாசோ விமுஞ்ச
தமேவ தீ⁴ரோ விஜ்ஞாய ப்ரஜ்ஞாம் குர்வீத ப்³ராஹ்மண: ।
நானுத்⁴யா யாத்³வஹுன்ஶப்³தா³ன்பா³சோ பி³க்³லாபனம் ஹி தத் ॥
யச்சே²த்³வாங்மனஸீ ப்ராஜ்ஞஸ்தத்³யச்சே²ஜ்ஜ்ஞான ஆத்மனி ।
ஜ்ஞானமாத்மனி மஹதி நியச்சே²த்தத்³யச்சே²ச்சா²ந்த ஆத்மனி ॥

என்பன போன்ற உபநிஷத்வாக்யங்கள் இவ்விஷயத்தில் பிரமாணங்களாகும். நான் கூறியுள்ள இவ்விஷயங்களை நம்பாமல் வேறு விஷயங்களில் ஈடுபடுபவர்களுக்கு விடுதலையே கிடையாது. அவர்கள் பிறப்பு, இறப்பு எனப்படும் இந்த ஸம்ஸார நிலையிலேயே உழல்கிறுர்கள் என்றும் பகவான் பலவகையில் கூறியிருக்கிறுர்.

अश्रदधाना: पुरुषा धर्मस्यास्य परन्तप ।
अप्राप्य मां निवर्तन्ते मृत्युसंसारवर्त्मनि ॥ ९.३ ॥

ये मे मतमिदं नित्यमनुतिष्ठन्ति मानवा:।
श्रद्धावन्तोऽनसूयन्तो मुच्यन्ते तेऽपि कर्मभि: ॥ ३.३१ ॥

ये त्वेतदभ्यसूयन्तो नानुतिष्ठन्ति मे मतम्।
सर्वज्ञानविमूढांस्तान्विद्धि नष्टानचेतसः ॥ ३.३२ ॥

அஶ்ரத³தா⁴னா: புருஷா த⁴ர்மஸ்யாஸ்ய பரந்தப ।
அப்ராப்ய மாம் நிவர்தந்தே ம்ருத்யுஸம்ஸாரவர்த்மனி ॥ 9.3 ॥

யே மே மதமித³ம் நித்யமனுதிஷ்ட²ந்தி மானவா:।
ஶ்ரத்³தா⁴வந்தோ(அ)னஸூயந்தோ முச்யந்தே தே(அ)பி கர்மபி⁴: ॥ 3.31 ॥

யே த்வேதத³ப்⁴யஸூயந்தோ நானுதிஷ்ட²ந்தி மே மதம்।
ஸர்வஜ்ஞானவிமுடா⁴ம்ஸ்தான்வித்³தி⁴ நஷ்டானசேதஸ: ॥ 3.32 ॥

உவமைகள்

இந்த ஞானத்தை
ज्ञानचक्षुषा ஜ்ஞானசக்ஷுஷா (13.35)
ज्ञानचक्षुषः ஜ்ஞானசக்ஷுஷ: (15.10)
என இரண்டிடத்தில் கண்ணோடும்
ज्ञानतपसा ஜ்ஞானதபஸா (4.10) என ஓரிடத்தில் தவத்தோடும்
ज्ञानदीपेन ஜ்ஞாநதீ³பேன (10.11) என ஓரிடத்தில் தீபத்தோடும்
ज्ञानप्लवेन ஜ்ஞானப்லவேன என ஓரிடத்தில் ஓடத்தோடும்
ज्ञानयज्ञः ஜ்ஞானயஜ்ஞ: (4.33)
ज्ञानयज्ञेन ஜ்ஞானயஜ்ஞேன (9.15) (18.70)
என மூன்று இடங்களில் யாகத்தோடும்
ज्ञानाग्निदग्धकर्माणं ஜ்ஞாநாக்³னித³க்³த⁴கர்மாணம் (4.19)
ज्ञानाग्निः सर्वकर्माणि ஜ்ஞாநாக்³னி: ஸர்வகர்மாணி (4.37)
என இரண்டிடங்களில் நெருப்போடும்
ज्ञानासिना ஜ்ஞானாஸிஞ (4.42) என்ற ஓரிடத்தில் கத்தியோடும்

பகவான் ஒப்பிட்டுப் பேசியிருக்கின்றார். அவ்வந்த இடத்திற்கேற்ப அவ்வந்த உவமானப் பொருள்களின் தன்மைகளை ஞானத்தில் ஏற்றி. இந்த ஞானம் ஒன்றே அவ்வளவு செயல்களையும் புரிகின்றது என ஞானத்தைப் பெருமைப்படுத்திக் காட்டியிருக்கின்றார் பகவான்.

ஞான யோகிகளின் தனிச்சிறப்பு

अणिमा महिमा चैत्र गरिमा लघिना तथा ।
प्राप्तिः प्राकाम्यमीशत्वं वशित्वं चाष्टभूतयः ॥

அணிமா மஹிமா சைத்ர க³ரிமா லகி⁴னா ததா² ।
ப்ராப்திः ப்ராகாம்யமீஶத்வம் வஶித்வம் சாஷ்டபூ⁴தயः ॥

எனப் பெரியோர்களால் கூறப்பட்டுள்ள எட்டு விதமான பூதிகளையும் அடைய வேண்டுமென எவன் ஆசைப்படுகிறனோ அவன் ஆத்மக்ஞன் எனப்படும் இந்த ஞானியையே அர்ச்சிக்க வேண்டுமென அதர்வ சாகையைச் சேர்ந்த முண்டகோப நிஷத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

यं यं लोकं मनसा संविभाति विशुद्धसत्त्वः कामयते यांश्च कामान्।
तं तं लोकं जयते तांश्च कामां-स्तस्मादात्मज्ञं ह्यर्चयेत् भूतिकामः मु. ॥ ३.१.१० ॥

யம் யம் லோகம் மனஸா ஸம்விபா⁴தி விஶுத்³த⁴ஸத்த்வः
காமயதே யாம்ஶ்ச காமான்।
தம் தம் லோகம் ஜயதே தாம்ஶ்ச காமாம்-ஸ்தஸ்மாதா³த்மஜ்ஞம்
ஹ்யர்சயேத் பூ⁴திகாமः மு। ॥ 3.1.10 ॥

सर्वात्मत्वमिति स्फुटीकृतमिदं यस्मादमुष्मिस्त वे
तेनाम्य श्रवणात्तदर्थमननाड्यानाच्च सङ्कीर्तनात् ।
सर्वात्मत्वमहाविभूतिसहितं स्यादीश्वरत्वं स्वतः
सिद्धयेत्तत्पुनरष्टधा परिणतं चैश्वर्यमव्याहतम् ॥

ஸர்வாத்மத்வமிதி ஸ்பு²டீக்ருதமித³ம் யஸ்மாத³முஷ்மிஸ்த வே
தேனாம்ய ஶ்ரவணாத்தத³ர்த²மனநாட்³யானாச்ச ஸங்கீர்தனாத் ।
ஸர்வாத்மத்வமஹாவிபூ⁴திஸஹிதம் ஸ்யாதீ³ஶ்வரத்வம் ஸ்வதः
ஸித்³த⁴யேத்தத்புனரஷ்டதா⁴ பரிணதம் சைஶ்வர்யமவ்யாஹதம் ॥

என்ற ஶ்ரீ சங்கர பகவத்பாத வசனமும் இங்கு கவனத்திற்குரியது. மற்றும் ஸர்வ வல்லமைகளும் பொருந்தியவர்களாக வர்ணிக்கப்படும் தேவர்களும் இந்த ஆத்ம ஞானிகள் விஷயத்தில் ஒன்றும் செய்யமுடியாது. ஏனெனில் அவர்கள் எல்லோரு மாகவல்லவா இவர் இப்பொழுது இருக்கிறர் என்று ப்ருஹதாரண்யகோபநிஷத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

तम्य ह न देवाश्चनाभूत्या ईशते ।
आत्मा धेषां स भवति ॥ बृ. १.४.१०

தம்ய ஹ ந தே³வாஶ்சநாபூ⁴த்யா ஈஶதே ।
ஆத்மா தே⁴ஷாம் ஸ ப⁴வதி ॥ ப்³ரு। 1.4.10

இக்காரணங்கள் பற்றியேதான் பகவத்கீதையிலும் பகவான் ஏழாம் அத்யாயத்தில்

चतुर्विधा भजन्ते मां जनाः सुकृतिनोऽर्जुन ।
आर्तो जिज्ञासुरर्थार्थी ज्ञानी च भरतर्षभ ॥ ७.१६ ॥

சதுர்விதா⁴ ப⁴ஜந்தே மாம் ஜனாঃ ஸுக்ருதினோ(அ)ர்ஜுன ।
ஆர்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரர்தா²ர்தீ² ஜ்ஞானீ ச ப⁴ரதர்ஷப⁴ ॥ 7.16 ॥

என்று தொடங்கி

तेषां ज्ञानी नित्ययुक्त एकभक्तिर्विशिष्यते ।
प्रियो हि ज्ञानिनोऽत्यर्थमहं स च मम प्रियः ॥ ७.१७ ॥

தேஷாம் ஜ்ஞானீ நித்யயுக்த ஏகப⁴க்திர்விஶிஷ்யதே ।
ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞானினோ(அ)த்யர்த²மஹம் ஸ ச மம ப்ரிய: ॥ 7.17 ॥

उदाराः सर्व एवैते ज्ञानी त्वात्मैव मे मतम् ।
आस्थितः स हि युक्तात्मा मामेवानुत्तमां गतिम् ॥ ७.१८ ॥

உதா³ராঃ ஸர்வ ஏவைதே ஜ்ஞானீ த்வாத்மைவ மே மதம் ।
ஆஸ்தி²தঃ ஸ ஹி யுக்தாத்மா மாமேவானுத்தமாம் க³திம் ॥ 7.18 ॥

என்று கூறியிருக்கிறுர். திரும்பவும் பன்னிரண்டாம் அத்யாயத்தில்

एवं सततयुक्ता ये भक्तास्त्वां पर्युपासते।
येचाप्यक्षरमव्यक्तं तेषां के योगवित्तमाः ॥ १२.१ ॥

ஏவம் ஸததயுக்தா யே ப⁴க்தாஸ்த்வாம் பர்யுபாஸதே।
யேசாப்யக்ஷரமவ்யக்தம் தேஷாம் கே யோக³வித்தமாঃ ॥ 12.1 ॥

என்ற அர்ஜுனனின் கேள்விக்குப் பதில் கூறுமிடத்தில்

ये त्वक्षरमनिर्देश्यं अव्यक्तं पर्युपासते ।
संवत्रगमचिन्त्यं च कूटस्थमलं ध्रुवम् ॥ १२.३ ॥

யே த்வக்ஷரமநிர்தே³ஶ்யம் அவ்யக்தம் பர்யுபாஸதே ।
ஸம்வத்ரக³மசிந்த்யம் ச கூடஸ்த²மலம் த்⁴ருவம் ॥ 12.3 ॥

संनियम्येन्द्रियग्रामं सर्वत्र समबुद्धयः।
ते प्राप्नुवन्ति मामेव सर्वभूतहिते रताः ॥ १२.४ ॥

ஸம்நியம்யேந்த்³ரியக்³ராமம் ஸர்வத்ர ஸமபு³த்³த⁴ய:।
தே ப்ராப்னுவந்தி மாமேவ ஸர்வபூ⁴தஹிதே ரதாঃ ॥ 12.4 ॥

क्लेशोधिकतरस्तेषामव्यक्ता सक्तवेतमाम् ।
अव्यक्ता हि गतिर्दुःखं देहव द्भिरवाप्यते ॥ १२.५ ॥

க்லேஶோதி4கதரஸ்தேஷாமவ்யக்தா ஸக்தவேதமாம் ।
அவ்யக்தா ஹி க3திர்து3:க2ம் தே3ஹவ த்3பி4கா2ப்யதே ॥ 12.5 ॥

என்று கூறியிருக்கிருர். ஆகவே

नष्टो मोहः स्मृतिर्लब्धा त्वत्प्रसादान्मयाच्युत ।
स्थितोऽस्मि गतसन्देहः करिष्ये वचनं तव ॥ १८.७३ ॥

நஷ்டோ மோஹ: ஸ்ம்ருதிர்லப்3தா4 த்வத்ப்ரஸாதா3ன்மயாச்யுத ।
ஸ்தி2தோ(அ)ஸ்மி க3தஸந்தே3ஹ: கரிஷ்யே வசனம் தவ ॥ 18.73 ॥

என்று பரமனிடம் அர்ஜுனன் கூறியவாறே நாமும் கூறி அவர் வகுத்துள்ள வழிகளையே முறையாகப் பின் பற்றி அவ்வழியிலேயே நடந்து பரமபுருஷார்த்தமெனப்படும் மோக்ஷஸாம்ராஜ்யத்தைப் பெற நாமும் முயற்சிப்போம்.